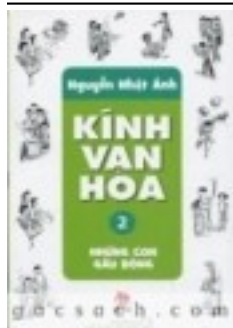

Kính vạn hoa - Tập 02 - Những con gấu bông

Contents

Kính vạn hoa - Tập 02 - Những con gấu bông	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	4
3. Chương 03	9
4. Chương 04	16
5. Chương 05	21
6. Chương 06	26
7. Chương 07	29
8. Chương 08	34
9. Chương 09	40
10. Chương 10 (Hết)	44

Kính vạn hoa - Tập 02 - Những con gấu bông

Giới thiệu

Đang dạo chơi trong công viên Đầm Sen, Tiểu Long bỗng nhìn thấy con gấu bông mà em gái mình a

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-02-nhung-con-gau-bong>

1. Chương 01

Tiểu Long thức dậy trước tiên.

Liếc sang hai chiếc giường bên cạnh, thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh vẫn còn ngủ say sưa, nó biếng nhác nằm ườn thêm một lát.

Ở nhà, Tiểu Long không bao giờ như thế. Hễ mở mắt là nó ngồi bật dậy, tốt xướng khỏi đi-văng. Cả anh Tuấn và anh Tú cũng vậy. Tác phong con nhà võ bao giờ cũng nhanh gọn lẹ làng.

Nhưng chiều nay chiếc giường nệm nhà Quý ròm đã nín lưng nó xuống. Đến chơi nhà Quý ròm, thỉnh thoảng Tiểu Long vẫn nằm trên chiếc giường này và lần nào nó cũng cong người nhún lên nhún xuống để thích thú tận hưởng những cảm giác êm ái do những chiếc lò xo không ngừng bật nảy dưới lưng đem lại.

Sáng nay Tiểu Long và nhỏ Hạnh đến chơi nhà Quý ròm. Đúng ra chỉ có nhỏ Hạnh đi chơi. Còn nó, nó ôm cuốn bài tập đại số đến nhờ Quý ròm giảng.

Tiểu Long là học sinh trung bình kém của lớp 8A4 trường Tự Do. Nó chỉ giỏi mỗi môn thể dục. Còn ngoài ra nó yếu đều các môn, nhất là toán. Từ chỗ học kém, nó đâm mắc cái tật... sợ thầy cô. Ngồi trong lớp, bao giờ nó cũng cố thu mình rụt cổ nấp sau lưng mấy đứa bàn trên, lòng chỉ mong sao cho các thầy cô - tất nhiên là trừ thầy Đoàn dạy thể dục - quên phát sự hiện diện của nó đi. Gặp các thầy cô trong sân trường hay ngoài đường phố, nó thường tìm cách lảng đi chỗ khác, mặt mày lăm la lăm lét như kẻ trộm.

Tiểu Long không bao giờ tin vào sức học của mình. Không hiểu nó đọc được ở đâu mà lại cho rằng cái đầu óc chậm chạp của nó thích hợp với chuyện học võ hơn là học văn. Nó đinh ninh dù cố gắng đến mấy nó cũng chẳng thể tiếp thu được đủ loại kiến thức hóc búa mà các thầy cô thay phiên nhau nhồi nhét một cách vô vọng vào cái đầu cứng như sắt của nó.

Mà cái đầu của Tiểu Long quả là cứng thật. Không hiểu phái võ Taekwondo có môn công phu “thiết đầu” này không nhưng thỉnh thoảng đến chơi nhà Tiểu Long, Quý ròm vẫn hay bắt gặp thằng bạn của mình dùng đầu húc bình bịch vào những bao cát treo lủng lẳng trong vườn. Quý ròm hỏi, Tiểu Long cười hì hì :

- Luyện môn này, đầu tao sẽ cứng như đá.

Quý ròm chép miệng :

- Đầu mày cứng như vậy hèn gì học hoài không nhét vô lấy một chữ !

Lời châm chọc của Quý ròm làm Tiểu Long cụt hứng :

- Đừng chơi quē anh em, mày !

Quý ròm nhe răng cười :

- Chứ mày luyện môn này chi vậy ?

- Sao lại chi vậy ? - Tiểu Long hào hứng giải thích - Luyện môn này, đứa nào đánh tao, tao không cần đánh lại, chỉ cần đưa đầu ra đỡ là...

-... “Rắc” một cái, cánh tay địch thủ gãy lìa ! - Quý ròm nhanh nhẩu tiếp lời.

Tiểu Long nhăn mặt :

- Mày lúc nào cũng “rắc” một cái với “rầm” một cái ! Đánh nhau gì thấy phát ghê !

Quý ròm nhún vai :

- Chứ nếu không vậy, mày tập môn này làm chi ?

Tiểu Long đưa tay quệt mũi :

- Tao chỉ muốn làm địch thủ đau tay thôi !

- Thế nhờ địch thủ không đánh bằng tay mà đánh bằng... búa thì sao ? Mày dám đưa đầu ra đỡ không ?

Câu hỏi cắc cớ của Quý ròm khiến Tiểu Long ngẩn người ra.

- Búa hả ? - Nó lúng túng - Nếu là búa thì tao... rụt đầu lại !

- Xì ! Đánh vậy mà cũng đánh ! - Quý ròm hừ giọng - Nếu là tao, tao sẽ xông vào quật địch thủ ngã lăn quay ra đất, cướp lấy búa. Tao sẽ dùng thế võ... chắc, chắc... thế võ gì quên mất rồi...

Tới lượt Tiểu Long châm chọc :

- Thế võ Oshin !

- Đẹp mày đi ! - Quý ròm đỏ mặt, rồi nó nhú mày - Để yên tao nhớ xem ! À, hình như đó là thế Otosho Otoa thì phải !

- Đấu võ chứ đâu phải quảng cáo xe hơi mà Ô-tô-ca ! - Tiểu Long cười hích hích - Đó là thế Osoto- Otoshi !

- Ủ đúng là thế võ này ! - Quý ròm gật gù tặc lưỡi - Hôm trước mày có nói một lần mà tao quên bồng đi mất !

Vừa đáp Quý ròm vừa ngạc nhiên nhìn Tiểu Long. Nó không hiểu sao thằng bạn của mình đầu óc vốn mít đặc, học bao nhiêu quên sạch bấy nhiêu, mà các thế võ nó lại nhớ vanh vách thế không biết. Mà các thế võ toàn tên Tây tên Tàu đọc lên nghe muốn trợn quai hàm chứ đâu phải chơi !

Tiểu Long thì chẳng bao giờ quan tâm đến chuyện trái khoáy đó. Nó xem chuyện một võ sinh nhớ tên các thế võ của mọi môn phái là điều tự nhiên, không có gì phải bàn cãi. Nhất là khi võ sinh đó mơ ước sau này sẽ trở thành một diễn viên võ thuật thượng thặng cỡ Lý Tiểu Long, Thành Long hay Lý Liên Kiệt, Jean-Claude Van Damme.

Cái tên Tiểu Long của nó đâu phải vô cớ mà thành. Tên thật của nó là Nguyễn Minh Long. Nhưng sau lần nghe nó thổ lộ những mơ ước tương lai, Quý ròm liền húng chí sửa tên nó thành... Tiểu Long. Quý ròm sửa tên nó cốt để chế diễu, nhưng tụi bạn bắt chước gọi theo, riết thành quen miệng. Bây giờ thì ngoài nhỏ Hạnh ra, chẳng đứa nào chịu gọi đúng tên của nó nữa.

Tiểu Long chẳng lấy thế làm buồn phiền. Thậm chí nó còn tỏ ra thích thú với biệt danh đầy ấn tượng của mình. Nếu có buồn nó chỉ buồn một nỗi là chẳng thể kết hợp một học sinh giỏi với một võ sinh hay trong một con người. Ông bà nói “Văn ôn võ luyện”. Nhưng nó chỉ khoái mỗi khoản “luyện võ”, còn chuyện “ôn văn” đối với nó chẳng khác nào một cực hình. Gặp những đề bài khó, chẳng bao giờ nó đủ kiên nhẫn ngồi một mình mày mò tìm cách giải. Bao giờ nó cũng chạy đi tìm Quý ròm hoặc nhỏ Hạnh - hai đứa bạn “siêu học sinh” của nó - nhờ giải giùm. Như sáng hôm nay chẳng hạn.

Suốt cả buổi sáng, Quý ròm và nhỏ Hạnh xúm vào thay nhau chỉ cho nó cách lập một phương trình bậc nhất có một ẩn số. Gọi là “xúm vào” cho oai chứ thực ra gần như chỉ có nhỏ Hạnh giảng tới giảng lui.

Quý ròm là chúa lười. Nó lạng qua lạng lại, chỉ chỉ trỏ trỏ và nói dăm ba câu rồi lảng tuốt ra xa đứng xăm soi nghịch ngợm với đồng chai lọ, đùn hết chuyện “dạy dỗ” Tiểu Long cho nhỏ Hạnh. Nhưng cũng chính nhờ vậy mà Tiểu Long mới “dễ thở”.

Quý ròm tính tình nóng nảy, lại ưa làu bàu. Lần nào “kèm” Tiểu Long học, nó cũng nhăn nhó nhí nhố, quát tháo vang nhà. Giảng một hồi thấy Tiểu Long vẫn chưa thông, mặt nó lập tức đỏ gay như gà chọi. Nhìn bộ mặt đó, Tiểu Long đã cuống lại càng cuống, và những hiểu biết ít ỏi mà trí óc nó vừa thu nhận được lập tức bay vèo theo mây gió.

Nhỏ Hạnh dịu dàng hơn Quý ròm nhiều. Là con gái, giọng nói của nó bao giờ cũng nhỏ nhẹ ôn tồn. Hơn nữa nhỏ Hạnh còn là đứa có tính kiên trì bẩm sinh. Say mê hiểu biết, nó đã giở từ điển cặm cụi tra từng từ một để đọc cho được các bộ “Bách khoa toàn thư” bằng tiếng Anh và tiếng Pháp ba nó cất trong tủ. Ngày này qua ngày nọ, nhỏ Hạnh kiên nhẫn học hết từ này đến từ khác, bền bỉ như kiến tha mồi. Cứ thế, nó gặm dần từng cuốn “Bách khoa toàn thư” như Tiểu Long gặm... bánh. Chẳng bao lâu nhỏ Hạnh đã nhét gần hết kho kiến thức khổng lồ kia vào trong cái trí nhớ khủng khiếp của nó và tự nhiên đâm ra giỏi ngoại ngữ kinh khủng.

Cũng nhờ cái tính kiên nhẫn đó mà dù Tiểu Long ù ù cạc cạc, học mười hiểu một, nhỏ Hạnh vẫn ngồi lì bên bàn từ sáng đến trưa, loay hoay tìm mọi cách giúp bạn mình nắm vững bài học.

Nhỏ Hạnh tay chân thì vụng về nhưng đầu óc cực kỳ thông minh. Cách giảng bài dễ hiểu của nó giúp Tiểu Long “sáng ra” từng chút một. Nhưng do cách tiếp thu chậm chạp của mình, Tiểu Long mới giải được hai trong ba bài tập thầy Hiền đã cho thì bà của Quý ròm đã gọi :

- Tới giờ cơm rồi, các cháu ơi !

Ăn cơm xong, nhỏ Hạnh còn phải giảng tiếp cho Tiểu Long bài toán còn lại. Mãi đến gần hai giờ, lúc ba mẹ Quý ròm đã đi làm và anh Vũ đã đi chơi, ba đứa mới lục tục leo lên giường nằm... ngủ trưa.

Tiểu Long cứ nằm ườn trên giường nghĩ ngợi, thỉnh thoảng lại mỉm cười một mình khi nhớ tới một chi tiết thú vị nào đó. Giải xong mấy bài tập đại số hiếm hóc, lại vừa ngủ một giấc đã mất, Tiểu Long cảm thấy người mình lâng lâng.

Trong phòng lúc này chỉ có Quý ròm, nhỏ Hạnh và nó. Nhỏ Diệp em Quý ròm đã thức dậy từ đời nào và chắc đang chạy chơi loanh quanh đâu đó. Đã mấy lần Tiểu Long định đánh thức hai bạn nhưng thấy Quý ròm và nhỏ Hạnh đang có vẻ mê mệ, nó dậm ra ngần ngừ không nổi.

Tiểu Long lặng lẽ leo xuống đất. Nó định chạy ra sau nhà rửa mặt xong sẽ lên kêu hai bạn dậy nhưng vừa ngược mắt lên, chạm phải chiếc đồng hồ treo đặt trên đầu giường, thấy cây kim ngắn đang chỉ số 4, nó giật mình kêu toáng :

- Dậy đi, dậy đi ! Bốn giờ chiều rồi !

Nhỏ Hạnh nghe la, hoảng hốt choàng dậy :

- Gì vậy Long ?

Tiểu Long chỉ tay về phía đầu giường như để phân trần :

- Bốn giờ rồi !

- Bốn giờ thì bốn giờ chứ ! Làm gì mà hét cứ như cháy nhà vậy ! - Quý ròm làu bàu vì bị đánh thức.

- Mày bảo bốn giờ tụi mình đi Đầm Sen chơi kia mà ! - Tiểu Long cự lại.

Quý ròm vẫn bướng bỉnh :

- Bảo bốn giờ nhưng năm giờ mình đi cũng được vậy !

Nói vậy nhưng Quý ròm vẫn lồm cồm leo xuống khỏi giường. Tuy nhiên, nó vẫn chưa nguôi hậm hực, cứ ngoác miệng than vãn :

- Đang ngủ mà bị đập dậy kiểu này đúng là... hết muốn sống !

Biết Quý ròm cố tình “chọc quê” mình cho bở tức, Tiểu Long không nói gì. Nó chỉ nhe răng cười hì hì.

2. Chương 02

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh dung dăng dung dẻ khắp khu Đầm Sen rộng lớn đến hơn một tiếng đồng hồ.

Coi khùng long phun lửa chán, chúng thuê pédalo đạp ra giữa đầm. Gió lồng lộng quanh người nghe mát lạnh.

Nhỏ Hạnh hỏi Tiểu Long :

- Long hết căng thẳng chưa ?

- Căng thẳng gì ?

- Mấy bài đại số đó !

Tiểu Long bẽn lẽn :

- Căng thẳng gì đâu !

Quý ròm “xì” một tiếng :

- Tao thấy mày ngồi học mồ hôi mồ kê nhễ nhại mà không căng thẳng ?

Bị Quý ròm “sủa gáy”, Tiểu Long giả vờ quay mặt đi chỗ khác. Bỗng nó tròn mắt kêu lên :

- Cui kìa !

- Gì vậy ?

Quý ròm và nhỏ Hạnh cùng vọt miệng hỏi. Rồi nhìn theo tay chỉ của Tiểu Long, cả hai lập tức nhận ra ngay một chiếc pédalo đang trôi trên mặt nước.

- Đạp lại gần coi ! - Quý ròm ra lệnh.

Nói xong, sức nhớ ra mình đang là “thuyền trưởng” chính, nó vội vàng kéo cần lái và nhấn mạnh bàn đạp. Bên cạnh, Tiểu Long cũng cong lưng đạp phụ.

Trên chiếc pédalo bị nạn lơ lửng bốn, năm đứa nhóc cỡ tuổi nhỏ Diệp. Chúng đang hò hét kêu cứu inh ỏi, còn hai đứa con gái trong bọn thì sợ hãi khóc rống.

Thấy bọn Tiểu Long đến gần, tụi nhóc mừng rỡ hét ầm :

- Cứu tụi em với !

- Cho tụi em qua thuyền các anh với !

Vừa la ồm ồm, tụi nhóc vừa đổ xô qua một bên khiến chiếc pédalo đột ngột nghiêng hẳn đi.

Tiểu Long xanh mặt ngó Quý ròm :

- Giờ sao mày ?

Còn nhỏ Hạnh thì quỳnh quít níu tay áo Tiểu Long :

- Tắt vào cho tụi nhỏ qua đi !

- Không được ! - Quý ròm gạt phắt, rồi quay sang tụi nhóc đang nhón nháo, nó cao giọng ra lệnh - Các em trở về chỗ cũ ngay đi ! Nếu không, thuyền sẽ lật bây giờ !

Nghe dọa, tụi nhóc hoảng hốt lủi rú lui vào trong. Nhờ vậy, chiếc pédalo nhanh chóng lấy lại thanh bằng.

- Nghe đây nè ! - Quý ròm tiếp tục lên tiếng trấn an - Thuyền các em không chạy được chỉ là do tuột xích thôi, chẳng phải hỏng hóc gì ghê gớm ! Không chạy được nhưng nhờ có phao hai bên, nó sẽ không bao giờ chìm, nếu các em ngồi im đừng nháo nhào chạy qua chạy lại !

Quý ròm nói đến đây, mặt mày tụi nhóc đã lộ vẻ yên tâm. Hai đứa con gái cũng thôi khóc. Chúng bình tĩnh mở to mắt chờ “vị cứu tinh” nói tiếp.

Khẽ liếc nhỏ Hạnh một cái, Quý ròm hắng giọng :

- Nhưng các em cũng không thể qua bên thuyền tụi anh được ! Chết lên đông quá, thuyền sẽ chìm ngay tức khắc !

Quý ròm nói vừa dứt câu, tụi nhóc đã nhao nhao :

- Chẳng lẽ tụi em ngồi hoài ở đây ?

- Thế thì không được rồi ! Em phải về nhà, nếu không mẹ em sẽ đi tìm !

- Hu hu !

Một đứa con gái lo lắng bật lên tiếng khóc thút thít.

Quý ròm lại phải nạt :

- Tụi mày có im mồm đi không ! - Lần này nó nổi cáu, chẳng buồn “anh anh, em em” như ban đầu nữa - Ngồi yên đó, chờ tụi tao kêu thuyền cứu hộ chạy ra kéo vào !

Rồi sợ tụi nhóc cuống lên chạy loạn, nó đe thêm :

- Đứa nào nhúc nhích, thuyền lật ráng chịu à !

Đến khi thấy tụi nhóc sợ hãi ngoan ngoãn ngồi im, Quý ròm mới thả phào bẻ tay lái cùng Tiểu Long đạp pédalo quay vào bờ.

Sau khi nghe tụi Quý ròm thông báo sự việc, chiếc ca-nô cứu hộ đậu sẵn ven bờ vội vàng phóng ra giữa đầm.

Nhỏ Hạnh rút cổ nhìn Quý ròm :

- Ghê quá hén ?
- Ghê gì ?
- Chiếc thuyền của tụi nhỏ đó ! Suýt chút nữa là lật rồi !

Quý ròm cười :

- Nói vậy chứ dễ gì lật !
- Bây giờ sao ? - Nhỏ Hạnh lại hỏi.
- Sao là sao ?

- Mình đứng đây hay về ?

Quý ròm trở mặt :

- Đứng đây làm chi ?

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi :

- Chờ tụi nhỏ vô !

Thoạt đầu Quý ròm không hiểu bạn mình đợi tụi nhóc để làm gì, nhưng khi nhắc thấy vẻ mặt bồn chồn của nhỏ Hạnh, nó hiểu ngay.

- Trời đất ! - Quý ròm phì cười - Không sao đâu mà ! Người ta kéo cái “ào” là tụi nhỏ vào tới nơi liền !

Nói vậy nhưng Quý ròm vẫn đứng lại cùng Tiểu Long và nhỏ Hạnh ngóng cổ trông ra giữa đầm. Mãi đến khi thấy chiếc ca-nô và chiếc pédalo nối đuôi nhau lướt sóng vào gần tới bờ, nhỏ Hạnh mới nắm tay hai bạn kéo đi.

- Hạnh này ! - Vừa rảo bước về phía cổng, Quý ròm vừa bồn chồn - Năm đứa nhỏ khi này hoặc năm đứa còm nhom còm nhom như tôi đứng lệch về một bên trên chiếc pédalo thì không sao, nhưng nếu thay vào đó là năm đứa “gầy khảnh gầy kheo” như thằng Tiểu Long nhà mình thì Hạnh có tưởng tượng được điều gì sẽ xảy ra không ?

Biết Quý ròm muốn trêu Tiểu Long, nhỏ Hạnh khoái chí hưởng ứng ngay :

- Chiếc pédalo sẽ lật nhào.
- Gì nữa ?
- Năm “thằng Tiểu Long” sẽ rơi tõm xuống đầm.
- Năm “thằng Tiểu Long” có biết bơi không ?
- Hình như là không.
- Thế thì chuyện gì sẽ xảy ra ?
- Năm tên sẽ uống căng năm bụng nước.

Quý ròm khịt mũi :

- Chỗ này thì Hạnh đoán sai rồi !
- Sai ?
- Ừ, không phải năm tên mà cả thành phố đều bị uống nước.

- Cả thành phố ?

- Chứ sao ! - Quý ròm thần nhiên - Một “thằng Tiểu Long” rơi xuống đầm là đã chí nguy, đằng này năm đứa “ôm nhách” như nó cùng rơi xuống một lúc thì chắc chắn nước sẽ tràn lên bờ và thành phố sẽ bị ngập lụt ngay tức khắc !

Lời giải thích của Quý ròm khiến nhỏ Hạnh bưng miệng cười khúc khích.

Nhưng nhân vật chính bị châm chọc là Tiểu Long thì chẳng thấy có một phản ứng gì.

Quý ròm thắc mắc ngoảnh cổ dòm sang và ngạc nhiên chẳng thấy Tiểu Long đâu :

- Ủa, Tiểu Long đâu rồi ?

- Long mới vừa đi bên cạnh Hạnh đây mà ! - Nhỏ Hạnh tròn xoe mắt, nó cũng chẳng rõ Tiểu Long biến đi đâu.

Sau khi ngoái cổ nhìn dáo dác một hồi, cả hai phát hiện bạn mình đang đứng chôn chân bên vệ đường, mắt nhìn sững vào một gian trò chơi dựng sơ sài trên bãi cỏ.

Quý ròm và nhỏ Hạnh khẽ đưa mắt nhìn nhau rồi vội vã quay ngược trở lại.

- Long đứng đây làm gì thế ? - Nhỏ Hạnh sờ tay lên vai bạn, tò mò hỏi.

Tiểu Long không trả lời. Nó cứ thần thờ nhìn vào gian trò chơi như thể tâm trí nó đang bị hút chặt vào đó.

- Muốn chơi thì vào chơi chứ làm gì đứng trơ như phỗng thế ! - Quý ròm bực mình xẵng giọng.

Tiếng gắt gỏng của Quý ròm làm Tiểu Long bừng tỉnh. Nó nhìn hai bạn, vẻ bên lên. Rồi quay sang Quý ròm, nó liếm môi nói khẽ :

- Mà nhìn kia !

Quý ròm nhìn vào gian trò chơi rồi quay ra :

- Người ta đang chơi trò ném lon chứ có gì đặc biệt đâu !

- Ở quầy phần thưởng ấy !

Quý ròm nhìn vào quầy phần thưởng, vẫn chẳng thấy gì.

- Có gì lạ đâu ? - Nó chép miệng.

Tiểu Long chỉ vào góc quầy:

- Con gấu bông kia !

- À !

Quý ròm “à” một tiếng và lại đảo mắt nhìn vào trong. Lần này nó đã trông thấy con gấu bông trắng đốm đen nằm trong góc quầy bên cạnh chiếc giá gỗ nhiều tầng chất đầy xà phòng, mì gói, kem đánh răng và các thứ linh tinh khác. Con gấu bông nằm tít trong góc, chốc chốc lại bị những bóng người qua lại che khuất, nên thoạt đầu nó không nhận ra.

Quý ròm liếc Tiểu Long :

- Nhỏ Oanh em mà thích con gấu này đây hả ?

- Con khác ! - Mắt Tiểu Long vẫn không rời quầy phần thưởng - Con kia trong cửa hàng Sao Mai ! Nhưng con này cũng từ từ tựa như vậy !

- Vậy thì mình vào chơi ! - Quý ròm kéo tay bạn - Biết đâu mình chơi thắng sẽ trúng thưởng con gấu bông này !

Không đợi giục đến lần thứ hai, Tiểu Long háo hức đi theo bạn.

Nhỏ Hạnh lèo đèo phía sau, luôn miệng hỏi dồn :

- Vô đây chi vậy ?

Quý ròm quay lại :

- Vô chơi trò ném lon !

- Tự đứng lại chơi trò ném lon ? - Giọng nhỏ Hạnh có vẻ phật ý.

- Mình phải đem về cho bằng được con gấu bông kia ! - Rồi thấy nhỏ Hạnh vẫn ngơ ngác, Quý ròm lật đật nói thêm - Em gái của Tiểu Long thích con gấu bông này lắm !

Quý ròm giải thích qua loa nhưng nhỏ Hạnh đã hiểu ngay vấn đề. Nó không thắc mắc nữa, chỉ rảo chân cố bước nhanh hơn.

Tới trước gian hàng, Quý ròm móc túi lấy ra tờ một ngàn chía về phía người đàn ông râu rậm đứng bên trong :

- Chú ơi, bán cho tụi cháu mấy quả bóng !

Khi người chủ gian trò chơi bước đi, cả bọn mới phát hiện ông ta bị thọt chân. Ông cà nhắc đi lại chỗ chiếc gỗ dựng bóng, lấy ra năm quả bóng nhựa đủ màu đặt xuống thanh gỗ rộng bản trước mặt bọn trẻ :

- Đây, các cháu cố ném cho trúng nhé !

Cả ba đứa trẻ không hện mà cùng đưa mắt nhìn lên mục tiêu.

Sát bức vách phía sau, một thanh gỗ dài treo lơ lửng cách mặt đất gần hai mét, trên có đặt một dây dài các lon sữa rỗng.

Cứ hai lon đặt kế nhau lại có một lon chồng lên trên tạo thành một hình tam giác. Trên thanh gỗ cao cao kia có tất cả mười chồng lon như vậy. Chỉ cần ném quả bóng nhựa trúng chồng lon, bất cứ chồng nào, sao cho cả ba cái lon đều rơi xuống đất là thắng cuộc.

Mặc dù chưa chơi trò này lần nào nhưng sau một hồi quan sát những người chung quanh, Quý ròm đã nắm bắt ngay luật chơi. Nó quay sang Tiểu Long :

- Bây giờ ai ném trước ? Hay là ném cùng lúc ?

Tiểu Long khịt mũi :

- Mà này ném trước đi !

Quý ròm đưa quả bóng ra phía sau và ngã người lấy trớn. Quả bóng nhẹ, lại hơi lớn nên nó phải bấu chặt mấy ngón tay, sợ quả bóng tuột ra.

Sau khi nheo mắt ngắm nghía cẩn thận, Quý ròm vung tay ném vụt một phát. Quả bóng bay vù đi và chạm vào bức vách phía sau đánh “bộp” một cái. Những chiếc lon vẫn đứng trơ trơ.

Tiểu Long thở dài :

- Quả bóng bay cách mục tiêu có đến một mét là ít !

Còn nhỏ Hạnh thì bụm miệng cười hích hích :

- Ném vậy mà cũng đòi ném !

Quý ròm đỏ mặt. Nó nhặt một quả bóng khác chía tới trước mặt nhỏ Hạnh :

- Hạnh ngon thì ném thử coi !

Không khách sáo, nhỏ Hạnh cầm lấy quả bóng. Cũng như Quý ròm, nó nheo nheo mắt nhìn dây lon trước mặt rồi mím môi ném mạnh. Và cũng như Quý ròm, quả bóng của nhỏ Hạnh nhất định không chịu lao về phía mấy chồng lon mà bay tuốt lên cao.

Tới phiên Quý ròm chọc quē. Nó ôm bụng :

- Hạnh ném hay quá !

- Xạo đi ! - Nhỏ Hạnh nghi ngờ - Ném trật mà hay ?

- Chứ sao ? - Quý ròm cười hì hì - Hạnh ném rớt một con chim rồi kìa !

Biết Quý ròm có ý trêu mình ném quả bóng bay tuốt lên trời, nhỏ Hạnh nguýt một cái dài :

- Xí ! Quý làm như Quý giỏi lắm vậy !

Rồi quay sang Tiểu Long, nó giục :

- Long ném đi ! Ráng ném cho trúng à ghen !

Tiểu Long không nói không rằng. Nó lăm lì nhặt lên quả bóng và khê bóp một cái. Bàn tay của Tiểu Long to hơn tay của nhỏ Hạnh và Quý ròm nên nó cầm quả bóng rất vừa vặn.

- Trúng không mày ? - Quý ròm hồi hộp hỏi.

- Không biết nữa ! - Tiểu Long nhếch mép - Nhưng tao sẽ cố !

Nãy giờ Tiểu Long lặng lẽ ước lượng khoảng cách và theo dõi đường bay của quả bóng. Nó có cảm giác hai bạn mình đứng gần quá và cánh tay khi vung ra hơi bị chệch lên trên. Vì vậy nó đứng lùi ra cách bức vách ngăn phía trước chừng một mét và cố giữ tư thế thật vững chãi.

- Đứng xa vậy mày ? - Quý ròm xuyết xoa.

Tiểu Long làm như không nghe thấy. Mắt vẫn nhìn thẳng vào mục tiêu, nó nghiêng người lấy đà và vung tay ném mạnh.

Như một viên đạn đại bác vọt ra khỏi nòng, quả bóng xẹt một cái và đập “đốp” vào thanh gỗ, bắn ngược trở lại. Sức ném của Tiểu Long rất mạnh, do đó khi văng trở lại, quả bóng lao đi với một tốc độ khủng khiếp không thua gì lúc ném ra. Quý ròm và nhỏ Hạnh chỉ kịp thấy nhoáng một cái, quả bóng đã vọt qua dây đầu người lố nhỏ, bay tuốt ra ngoài bãi cỏ.

Nhỏ Hạnh tắc lưỡi tiếc rẻ :

- Long ném cao một chút xíu nữa là trúng rồi !

Quý ròm chạy theo nhặt quả bóng, lát chạy về, miệng hít hà :

- Tiếc quá, tiếc quá ! Suýt tí nữa được con gấu bông rồi !

Tiểu Long vẫn không nói gì, chỉ liếm môi. Sự khao khát chiến thắng khiến cổ nó khô lại. Tuy bề ngoài nó có vẻ thản nhiên nhưng thật ra so với hai bạn, sự thôi thúc trong lòng nó mãnh liệt hơn nhiều. Cứ mỗi lần liếc về phía con gấu bông đằng góc quầy, Tiểu Long lại nhớ đến vẻ mặt thần thờ của nhỏ Oanh và bất giác nghe đầu mình nóng ran...

3. Chương 03

Cú ném thứ hai của Tiểu Long chệch một chút xíu. Quả bóng lướt sát lên trên chồng lon, cách chừng nửa gang tay.

Nhỏ Hạnh dậm chân :

- Chỉ cần thấp xuống một tẹo nữa thôi !

Quý ròm không la “tiếc quá, tiếc quá” nữa. Mà chắc chắc lưỡi, hệt như vừa cắn phải một quả ớt.

Tiểu Long cắn chặt môi cầm lên quả bóng cuối cùng. Lần này trước khi vung tay, nó cố kèm hơi thở lại trong lồng ngực.

Quả bóng lại lao vút đi và “păng” một tiếng, chiếc lon trên cùng bị bắn tung lên cao.

Nhỏ Hạnh nhảy căng :

- Thắng rồi ! Thắng rồi !

- Thắng đâu mà thắng ! - Quý ròm “xì” một tiếng - Phải ném rớt cả ba chiếc lon kia !

Nhỏ Hạnh cụt hứng, quay sang dòm Tiểu Long. Thấy Tiểu Long mặt mày ỉu xiu, lòng nó bất giác bồng xiu theo.

Quý ròm liếc Tiểu Long :

- Ném nữa chứ ?

Tiểu Long nhăn nhó :

- Sao tao thấy khó ăn quá !

- Không sao đâu ! - Quý ròm trấn an bạn và cho tay vào túi lấy ra một tờ bạc mới - Bây giờ ném thêm năm lần nữa, thế nào cũng có lần thắng !

- Đúng rồi đó ! - Nhỏ Hạnh hòa theo - Hạnh thấy Long càng ném càng quen tay mà !

Lần này năm quả bóng đều được dồn hết cho Tiểu Long. Nhỏ Hạnh và Quý ròm đứng ngoài làm “cổ động viên”, phụ trách phần khua tay múa chân và hét hò ủng hộ.

Nhưng ngay từ đầu Tiểu Long đã ném trượt.

Quả thứ hai : lại trượt.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Tiểu Long, Quý ròm vội lên tiếng nhắc nhở :

- Bình tĩnh lại nào !

Tiểu Long hít mạnh một hơi để lấy tinh thần.

Quả bóng thứ ba một lần nữa bắn tung chiếc lon trên cùng. Hai chiếc lon còn lại vẫn đứng trơ trơ đầy thách thức.

Quả thứ tư Tiểu Long ném trúng chiếc lon bên dưới khiến chiếc này lẫn chiếc bên trên đều bị văng xuống đất. Chiếc lon còn lại khê rung rinh nhưng vẫn nằm yên trên thanh gỗ.

Quý ròm vò đầu bứt tóc :

- Thật tức chết đi được !

Nhỏ Hạnh thì không ngừng đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, không hiểu để nhìn cho rõ hay để nén hồi hộp.

Trong lúc Quý ròm và nhỏ Hạnh hoàn toàn tuyệt vọng thì kỳ tích xảy ra.

Quả bóng cuối cùng trên tay Tiểu Long lao thẳng vào điểm tiếp giáp của ba chiếc lon. Hai chiếc rơi ngay xuống đất. Còn chiếc cuối cùng có lẽ do chịu lực va chạm ít hơn nên không chịu rơi theo mà cứ quay lòng vòng trên thanh gỗ như người say rượu khiến ba đứa trẻ căng mắt ra nhìn, hồi hộp còn hơn theo dõi cảnh rượt bắt trên phim trình thám.

Mãi đến khi chiếc lon lão đảo kia quay ra tới ngoài rìa và rơi thẳng xuống đất, cả ba cái miệng mới thở phào nhẹ nhõm.

- Tuyệt quá ! - Nhỏ Hạnh hớn hở reo lên - Lần này thì thắng thật rồi !

Quý ròm áp tay lên ngực :

- Suýt chút nữa trái tim tao đã vọt tuốt ngoài !

Tiểu Long mỉm cười nhìn hai bạn, vẻ sung sướng hiện rõ trên mặt.

Người chủ gian trò chơi tươi cười bước lại, tay cầm một gói mì “hai con tôm”. Ông chìa gói mì ra trước mặt Tiểu Long :

- Phần thưởng của “nhà thiện xạ” đây !

- Không, không ! - Tiểu Long lật đặt xua tay - Cháu không lấy thứ này !

- Ô, hóa ra là cháu không thích ăn mì ! - Người đàn ông râu rậm khô hài - Vậy chắc là cháu thích cục xà phòng kia !

- Cháu cũng không thích xà phòng ! - Tiểu Long lắc đầu.

Người chủ gian trò chơi vẫn chẳng tỏ vẻ gì phật ý. Ông chỉ tay vào quầy phần thưởng, giọng dễ dãi :

- Vậy thích thứ nào, cháu cứ nói ! Kem đánh răng, hộp chì màu hay chai nước ngọt...

- Bạn cháu thích con gấu bông đằng kia kìa ! - Quý ròm sốt ruột vọt miệng.

- Con gấu bông ? - Người đàn ông kêu lên kinh ngạc.

- Vâng ạ, chính con gấu bông có màu trắng đốm đen ấy đấy !

- Ôi, thế thì không được rồi các cháu ơi ! - Người đàn ông vò chòm râu rậm, vẻ khó xử.

Nhỏ Hạnh chớp mắt :

- Sao lại không được kìa chú ? Chẳng phải con gấu bông đó là để thưởng cho những ai chơi thắng sao ?

- Con gấu bông không phải là phần thưởng ! - Người đàn ông nhún vai - Chú đặt nó đấy cốt để trang trí cho gian hàng thôi !

Quý ròm khẽ liếc Tiểu Long, thấy bạn mình mặt mày đầy vẻ thất vọng, bèn quay sang người chủ gian trò chơi, tặc lưỡi hỏi :

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao chú ?

- Cách gì ? - Thoạt đầu người đàn ông không hiểu Quý ròm muốn nói gì, nhưng rồi ông vỡ lẽ - À, cháu muốn nói về con gấu bông ấy ư ?

- Vâng.

- Nếu vậy thì có một cách ! - Người đàn ông nheo mắt - Đó là các cháu phải bỏ tiền ra mua thôi !

Tiểu Long lật đặt hỏi :

- Bao nhiêu tiền hả chú ?

Nó hy vọng con gấu bông ở đây giá sẽ rẻ hơn ở cửa hàng Sao Mai. Nhưng câu trả lời của người đàn ông khiến nó chết đứng :

- Tám chục ngàn.

Quả là con gấu bông này rẻ hơn con gấu bông kia hai chục ngàn. Nhưng như vậy cũng chẳng ăn thua gì. Tám chục ngàn đối với bọn học trò như nó vẫn còn là một món tiền ngoài tầm tay.

Quý ròm và nhỏ Hạnh khi nghe người đàn ông nêu lên số tiền quá lớn như vậy cũng chỉ biết lắc đầu tuyệt vọng ngó nhau.

- Tụi cháu không thể nào có được một món tiền lớn như vậy ! - Cuối cùng, Tiểu Long nói, nó gãi gãi cổ rồi cầm lấy gói mì trước mặt - Thôi, tụi cháu lấy gói mì này vậy ! Chào chú !

Trước khi quay đi, nó còn đưa mắt nhìn về phía con gấu bông với vẻ vương vấn buồn bã như đang vĩnh biệt một bóng hình vô cùng thân thiết.

Ánh mắt của Tiểu Long khiến người chủ gian trò chơi bỗng cảm thấy nao nao. Vì vậy khi ba đứa trẻ đi được bốn, năm bước, ông đã gọi giật :

- Này, này, các cháu khoan đi đã !

Ba đứa trẻ thấp thỏm quay đầu lại.

- Có chuyện gì vậy hở chú ? - Quý ròm ngơ ngác hỏi.

- Các cháu quay lại đây đi ! - Người đàn ông vẫy tay - Chú vừa nghĩ ra được một cách !

Ba đứa trẻ lập tức bước lại.

Quý ròm hồi hộp :

- Chú nghĩ ra cách gì vậy ?

Người đàn ông xoa xoa chòm râu, e hèm một tiếng rồi thủng thỉnh cất giọng :

- Nếu các cháu thích con gấu bông này quá mức thì bây giờ có thể làm như thế này : các cháu phải ném đồ năm chồng lon liên tiếp !

- Thế thì sao kia ạ ? - Quý ròm vẫn chưa hiểu.

Người đàn ông mỉm cười :

- Thế thì các cháu sẽ được con gấu bông chứ sao !

-Ồ, hay quá ! - Quý ròm reo lên, nhưng chợt nhớ đến điều kiện khắt khe của người chủ gian trò chơi, mặt nó bỗng xịu xuống - Nhưng ném đồ liên tiếp năm chồng lon thì tụi cháu không làm được đâu ạ !

- Thì các cháu cứ thử xem ! Biết đâu đấy ! - Người đàn ông động viên, rồi chỉ tay vào Tiểu Long, ông gật đầu - Chú thấy cháu này có thể làm được đấy !

Nhỏ Hạnh kéo tay Tiểu Long :

- Sao ? Thử không ?

Tiểu Long đang ngần ngừ thì Quý ròm khoác tay :

- Ném đại đi ! Biết đâu tụi mình gặp vận hên thì sao ?

Rồi không đợi Tiểu Long kịp có ý kiến, Quý ròm nhanh nhẹn mua năm quả bóng và đẩy hết về phía Tiểu Long. Lần này, nó nhắc nhở ngay từ đầu :

- Cứ bình tĩnh mà ném ! Nhỡ trật thì thôi !

Tiểu Long nhìn bạn, gật đầu. Mình phải thật bình tĩnh ! Nó tự nhủ rồi liếc xuống năm quả bóng trước mặt, mím môi cầm lên quả bóng màu xanh. Màu xanh là màu hy vọng ! Tiểu Long nhớ nó đã từng nghe ai đó nói như thế.

Dường như những ý nghĩ sáng sủa đó giúp nó vững tin hơn. Ngay từ quả bóng đầu tiên, Tiểu Long đã ném tung ba cái lon xuống đất.

Quý ròm vỗ tay đôm đốp :

- Tuyệt lắm Tiểu Long ơi !

Còn nhỏ Hạnh thì không ngớt reo hò :

- Ráng lên ! Ráng lên !

Tiểu Long cố giữ vẻ nghiêm nghị. Nó đưa tay quẹt mũi và hồi hộp cầm lên quả bóng thứ hai. Nheo mắt ngắm nghía một hồi, Tiểu Long vung mạnh tay. Quả bóng bay vù và đập mạnh vào chồng lon kêu đánh “bình” một tiếng.

Nhỏ Hạnh nhảy cẫng :

- Thắng rồi, thắng rồi ! Ba chiếc lon đổ hết rồi !

Quý ròm vội nín tay nhỏ Hạnh :

- Yên nào ! Để cho Tiểu Long tập trung tinh thần ! Đừng quên là còn những ba quả nữa !

Không biết có phải vì nhỏ Hạnh hết hò reo đến nhảy múa khiến Tiểu Long không “tập trung tinh thần” được hay không mà cú ném tiếp theo của nó không còn chuẩn xác nữa.

Quả bóng bay trượt bên trên chồng lon, đập “bộp” vào tấm ván phía sau rồi rơi xuống nằm ngơ ngác dưới đất.

- Thế là công cốc ! - Nhỏ Hạnh thở dài.

Không khí đang háo hức bỗng nhiên chùng xuống như một sợi dây đàn bị tuột khóa.

Tiểu Long cắn môi buồn bã, hiểu rằng ước mơ đã tiêu tan.

Quý ròm nhìn người chủ gian trò chơi, cố hy vọng :

- Bây giờ sao hở chú ?

- Sao là sao ?

Quý ròm nuốt nước bọt :

- Nếu bây giờ bạn cháu ném đồ thêm ba chồng lon nữa thì có được thưởng con gấu bông kia không ?

- Tất nhiên là không rồi ! - Người đàn ông râu rậm lắc đầu - Các cháu phải ném đồ năm chồng lon liên tiếp kia ! Liên tiếp chứ không được cách quãng !

Người đàn ông nhấn mạnh câu sau cùng khiến Quý ròm hoàn toàn tuyệt vọng. Nó chớp chớp mắt :

- Thế hai lần thắng vừa rồi không được tính à ?

- Tính chứ ! - Người đàn ông khịt mũi - Nhưng chỉ tính bình thường thôi ! Nghĩa là chỉ được thưởng xà phòng hoặc là kem đánh răng...

Nói xong, người đàn ông cả nhắc quay lại chỗ quầy phần thưởng lấy ba món linh tinh đem đặt trước mặt bọn trẻ.

Quý ròm nhìn Tiểu Long :

- Giờ sao mà ?

- Thì lấy chứ sao ! - Tiểu Long cười méo xẹo.

Nhưng nó chưa kịp đưa tay ra thì nhỏ Hạnh đã cầm lên cục xà phòng và hộp kem :

- Để Hạnh giữ cho ! Long ném tiếp đi ! Còn hai quả nữa kia mà !

Tiểu Long nhún vai :

- Thế là xem như ném lại từ đầu !

Nhỏ Hạnh cười :

- Biết đâu lần này Long ném trúng liên tiếp thì sao !

Nhỏ Hạnh cố giữ vẻ mặt tươi tỉnh để động viên bạn. Nhưng sau cú ném hụt vừa rồi, tay chân Tiểu Long đã xụi lơ. Những cú ném tiếp theo chệch choạng hẳn. Một quả trúng thanh ngang, một quả bay tuốt lên trời.

- Ném nữa chứ ? - Người chủ gian trò chơi cười cười nhìn Tiểu Long.

- Dạ, thôi ạ !

Tiểu Long lắc đầu, hai bàn tay lúng túng chui vào nẹp quần.

Đang rờ rẫm băng quơ, chợt nó chạm phải một vật gì cộm cộm. Như sức nhớ ra, nó thò tay vào túi quần móc ra một quả bóng nỉ.

Tiểu Long bóp bóp quả bóng trong tay một thoáng rồi bất chợt chìa ra trước mặt người đàn ông râu rậm :

- Cháu ném bằng quả bóng này được chứ ?

- Quả bóng này ư ? - Người đàn ông nhìn quả bóng trên tay Tiểu Long với vẻ cảnh giác.

- Vâng ạ.

Người đàn ông e hèm một tiếng rồi nói, mắt nheo nheo :

- Nếu ai cũng đòi ném bằng quả bóng này thì chắc là chú sạt nghiệp mất !

Giọng người đàn ông nửa như khôì hài nửa như chế diễu. Tiểu Long đỏ mặt :

- Nhưng cháu phải ném trúng năm lần liên tiếp mới gọi là thắng kia mà !

Người đàn ông lộ vẻ ngần ngừ. Bọn trẻ thấy mảy ông cau lại.

- Thôi được ! - Cuối cùng ông nói - Nhưng một nghìn đồng chỉ được ném một lần thôi đấy !

Quý ròm liếm môi :

- Sao đắt thế ạ ?

Người đàn ông nhún vai :

- Bởi ném bằng quả bóng này dễ trúng hơn ném bằng quả bóng nhựa nhiều !

Quý ròm muốn phản đối nhưng chưa nghĩ ra được lý lẽ gì, đành tặc lưỡi làm thinh. Thấy vậy, Tiểu Long khều vai bạn :

- Thôi, tội mình về quách !

- Gượm đã ! - Quý ròm vừa nói vừa thò tay vào túi mò mẫm - Tao còn một ngàn ! Mày cứ ném thử một quả nữa xem sao !

Tiểu Long lắc đầu định mở miệng từ chối nhưng khi bóp nhẹ quả bóng nỉ trong tay, lòng nó bỗng nhiên cồn cào, cứ muốn ném thử một phát cho biết.

Quả nhiên, với quả bóng vừa vặn trong tay, Tiểu Long như rồng thêm cánh. Cú ném của nó chuẩn đích và mạnh đến nỗi ba chiếc lon bị bắn tung vào vách, còn quả bóng sau khi “hoàn thành nhiệm vụ”, tiếp tục lao vọt tới trước, xoi thủng tấm nan tre và mắc kẹt luôn trong đó.

Trong khi bọn trẻ reo lên mừng rỡ thì người đàn ông sầm mặt cầu nhàu :

- Cháu ném nhẹ tay một tí chứ ! Cứ như đại bác thế này thì tường vách nào chịu nổi !

Quý ròm nhe răng cười :

- Bạn cháu nó không ném nhẹ được đâu ! Tay nó như có lò xo ấy !

Nhỏ Hạnh hào hứng móc túi lấy ra tờ hai ngàn.

- Tội cháu ném thêm hai quả nữa ! - Nó đẩy tờ giấy bạc về phía người chủ gian trò chơi.

Cú ném kinh hồn của Tiểu Long vừa rồi khiến người đàn ông hơi sững sốt. Vẻ ngần ngại hiện rõ trên mặt nhưng đã lỡ hứa, ông đành phải bắt đắ dĩ cầm giấy bạc và lặng lẽ quay lại phía sau gỡ quả bóng đang dính chặt trên vách trao cho Tiểu Long.

Cú ném thứ hai của Tiểu Long là bắn sao của cú ném thứ nhất. Quả bóng đi nhanh, mạnh, lao thẳng vào chính giữa chồng lon với một tốc độ chóng mặt.

Ba chiếc lon văng ra khỏi thanh gỗ, đập mạnh vào vách trước khi rơi xuống lăn lông lốc trên mặt đất. Lần này, quả bóng không dính vào vách nữa mà nảy tuốt lại đằng góc nhà khiến người đàn ông phải chân thấp chân cao đuổi theo nhặt lại.

- Cháu ném cừ lắm !

Khi đưa quả bóng cho Tiểu Long, người đàn ông bật ngón tay cái lên, khen ngợi.

Tiểu Long mỉm cười nhìn người chủ gian trò chơi và trong một thoáng nó chợt giật mình nhận thấy điều gì đó như là sự lo lắng thoáng hiện trong đáy mắt người đối diện. Có lẽ ông ta sợ mình sẽ thắng cuộc ! Tiểu Long áy náy nhủ bụng và bắt giắc chùn tay lại.

Mất tập trung, cú ném thứ ba của Tiểu Long chệch khỏi mục tiêu, quả bóng đập mạnh vào thanh gỗ, bắn ngược trở lại rồi va phải cây cột đứng, lại bắn trở vào. Quả bóng xẹt qua xẹt lại nhaoang nhoang như sao xẹt khiến người đàn ông hoảng hốt ngồi thụp xuống.

Vẻ luống cuống của người đàn ông làm nhỏ Hạnh phì cười. Nó kêu :

- Đứng dậy đi chú ơi ! Chẳng chết chóc gì đâu !

Quý ròm cũng buồn cười, nhưng cố nén. Chỉ có Tiểu Long là không cười nổi. Cú ném hụt vừa rồi khiến nó buồn vô hạn. Nó càng buồn hơn khi người đàn ông nhanh chóng trấn tĩnh nhặt lên quả bóng và kịp với lấy hai gói mì trên quầy phần thưởng đem tới trước mặt nó :

- Cháu lấy cái này vậy nhé !

Tiểu Long cầm lên hai gói mì, thiếu nào quay sang Quý ròm :

- Về đi !

- Sao lại về ? - Quý ròm phản đối.

Nhỏ Hạnh móc ra ba ngàn xòe trước mặt :

- Long cứ ném nữa đi ! Hạnh còn tiền đây nè !

Tiểu Long liếc mấy tờ bạc :

- Ba ngàn thì chẳng ăn thua gì ! Muốn ném năm cú phải có đủ năm ngàn kia !

- Em biểu anh hai ngàn nè !

Một giọng nói lạ hoắc bất thần vang lên. Kèm theo là một cánh tay nhỏ xíu chìa ra, vung vẩy tờ bạc hai ngàn.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh ngạc nhiên quay đầu nhìn và cả ba nhận ra ngay thằng nhóc đi trên chiếc pédalo tuột xích khi này.

Hóa ra cuộc thách đấu giữa bọn Tiểu Long và người chủ gian trò chơi ngay từ đầu đã thu hút sự chú ý của những người chung quanh. Ngay cả những kẻ đang ném lon bên cạnh cũng ngừng chơi để tập trung theo dõi màn “quyết đấu” của bọn Tiểu Long. Khách dạo chơi đi ngang, thấy đông người tụ tập, cũng tò mò dừng lại ghé mắt.

Bọn nhóc đi trên chiếc pédalo bị nạn tham gia vào đám khán giả này từ lâu nhưng mãi để đầu óc vào cuộc chơi càng lúc càng căng thẳng, bọn Quý ròm không phát hiện ra.

Tiểu Long cảm động nhìn vị khán giả nhỏ tuổi :

- Cám ơn em ! Nhưng anh không chơi nữa đâu !

- Sao vậy ? - Thằng nhóc trố mắt - Em thấy anh ném giỏi lắm mà !

- Nhưng ném trúng năm lần liên tiếp là chuyện không thể được !

Tiểu Long nhăn nhó đáp. Rồi thấy đôi mắt đen láy đang nhìn mình với vẻ thất vọng, Tiểu Long xoa vai thằng bé, nói thêm :

- Nhưng anh không chịu thua đâu ! Anh sẽ về tập luyện cho thật giỏi, rồi sẽ trở lại đây !

Thằng nhóc tươi cười :

- Hôm đó em sẽ đến đây ủng hộ anh ! - Đang nói, nó chợt nhớ ra một điều liền nhú mồm hỏi - Nhưng chừng nào anh mới trở lại đây ?

- Anh cũng chả biết ! - Tiểu Long đưa tay quệt mũi - Nhưng chắc chắn anh sẽ trở lại !

4. Chương 04

Mảnh đất nhỏ phía sau nhà Tiểu Long không biết nên gọi là sân hay là vườn.

Vườn thì phải cây cối xum xuê, nếu không cũng phải trăm hoa khoe sắc. Đằng này mảnh đất nhà nó chỉ trồng lèo tèo dăm bụi chuối kế hàng rào, sát với vách tường nhà đối diện.

Lúc bình thường, Tiểu Long chẳng bao giờ la cà lại chỗ những bụi chuối này, trừ những khi mót tiểu đột xuất không kịp chạy vô nhà. Nó chỉ quanh quẩn ở khu vực giữa sân nơi những bao cát treo lủng lẳng để huỳnh huych luyện quyền luyện cước.

Nhưng mấy hôm nay tình thế lại khác hẳn. Hễ tót ra vườn là Tiểu Long chạy ngay lại chỗ mấy gốc chuối. Bây giờ đó là nơi chốn nó gẩn bó mật thiết nhất. Nó đang mượn mấy thân chuối để luyện tài xạ tiễn.

Tiểu Long lấy mũi dao khắc lên các thân chuối những vòng tròn nhỏ, cách mặt đất gần hai mét, bằng đúng tầm cao của những chồng lon nơi gian hàng trò chơi của người đàn ông râu rậm. Rồi lùi ra xa cũng với một khoảng cách bằng khoảng cách hôm nọ giữa các chồng lon và nó, Tiểu Long bắt đầu lôi quả bóng nỉ trong túi quần ra, nheo mắt ném.

Tiểu Long hiểu rằng nếu không luyện thành tuyệt kỹ “bách phát bách trúng” thì chỉ tổ đem tiền “nướng” hết vào trò chơi ném lon này mà chẳng mong gì sờ được vào bộ lông của con gấu bông nọ.

Vì vậy, chiều nào nó cũng ra vườn ném rã cả tay.

Anh Tuấn và anh Tú thắc mắc, nó thần nhiên đáp :

- Em luyện gân tay !

Anh Tuấn tỏ ý nghi ngờ :

- Ai lại luyện gân tay bằng cách như vậy !

- Thầy em bảo thế mà lại !

Cái kiểu “luyện gân tay” kỳ quặc của Tiểu Long khiến hai ông anh bán tín bán nghi nhưng thấy nó đem thầy ra làm bằng chứng nên chả ai hỏi tới hỏi lui nữa.

Nhỏ Oanh thắc mắc, Tiểu Long lại giải thích kiểu khác :

- Tao tập ném... chim.

Nhỏ Oanh ngơ ngác :

- Chim ở đâu mà ném ?

- Chim ở trên trời chứ đâu !

- Anh chỉ giỏi造谣 ! - Nhỏ Oanh cười hích hích - Chim bay trên trời làm sao ném trúng được ?

- Mày ngốc quá ! - Tiểu Long khịt mũi - Tao đâu có ném lúc nó đang bay ! Tao đợi nó đậu xuống rồi mới ném chớ bộ !

Nhỏ Oanh vẫn gân cổ :

- Nhưng em chả thấy ai ném chim bao giờ cả ! Người ta chỉ bắn chim bằng ná thôi !

- Bắn bằng ná ai bắn chả được ! - Tiểu Long bĩu môi - Ném chim bằng quả bóng mới là khó ! Vì vậy mà tao phải tập !

Nghe Tiểu Long giảng giải một hồi, nhỏ Oanh bắt đầu cảm thấy bùi tai. Nó không vụn vẹo nữa. Mà ngồi im trên chiếc ghế gỗ, thô lỗ mắt nhìn anh nó tập... ném chim.

Từ hôm đó, chiều nào nhỏ Oanh cũng lèo đèo theo Tiểu Long ra vườn.

Thấy vậy, Tiểu Long khoái lắm. Có được một vị khán giả trung thành lúc nào cũng tò tò đi theo xem mình tập luyện, Tiểu Long hằng hái hân lên.

Nhưng vị khán giả nhiệt tình kia chỉ ngồi im được ba buổi đầu. Đến bữa thứ tư, nhỏ Oanh bắt đầu mở miệng gạ :

- Anh Long nè !

- Gì ?

- Nhà bạn em ấy mà !

- Nhà bạn mà sao ?

- Nhà nó có một cây xoài cao lắm !

- Vậy hả ? - Giọng Tiểu Long hờ hững.

Nhỏ Oanh cổ cất cao giọng :

- Cây xoài nhà nó toàn những trái là trái !

Nhưng Tiểu Long chẳng tỏ vẻ gì chú ý đến những trái xoài ở nhà bạn nhỏ Oanh. Giọng nó vẫn thờ ơ :

- Vậy hả ?

Thái độ của ông anh khiến nhỏ Oanh phát bực. Nhưng nó cố nén, hạ giọng rủ :

- Hôm nào anh với em đến chơi nhà nó đi !

- Nhà bạn mà ấy hả ?

- Ừ.

Tiểu Long nhún vai :

- Nhưng tao đâu có quen nó !

- Cần gì quen ! - Nhỏ Oanh chớp mắt - Anh tới... ném xoài giùm tui em !

Tới đây thì Tiểu Long vỡ lẽ. Nó quay lại tròn mắt nhìn nhỏ Oanh :

- Hóa ra mà định nhờ tao chuyện ấy đấy ?

Nhỏ Oanh liếm môi :

- Xoài nhà bạn em ngọt lắm...

Nhỏ Oanh khôn ngoan “quảng cáo” khiến Tiểu Long nuốt nước miếng đánh “ực” một cái. Nhưng nó nhất quyết không để bị dụ dỗ :

- Tao tập ném chim chứ đâu có tập ném xoài !

- Chim hay xoài gì cũng vậy thôi ! - Nhỏ Oanh tiếp tục gạ gẫm - Thậm chí ném xoài còn dễ hơn ném chim ! Chim nó nhúc nhích chứ xoài đâu có nhúc nhích !

Sự so sánh của nhỏ Oanh tuy đơn giản nhưng thật khó bắt bẻ. Thật ra Tiểu Long cũng rất thích ăn xoài, nhất là thứ “xoài nhà bạn em ngọt lắm” như nhỏ Oanh mô tả. Nhưng Tiểu Long không dám nhận lời. Nó sợ mình ném trật sẽ làm trò cho bọn con gái. Mục tiêu thực sự của nó là những chồng lon ở gian hàng trò chơi trong công viên Đầm Sen kia. Chứ nó tha thiết cóc gì trò ném chim. Ném chim là nó chỉ bịa. Nhưng nhỏ Oanh lại tin lấy tin để, thế mới khổ !

Tiểu Long loay hoay cả buổi vẫn chưa nghĩ ra cách nào từ chối. Trong khi đó nhỏ Oanh cứ luôn miệng giục “Hôm nào anh đi với em nhé !” khiến nó cứ cuống cả lên.

Đang thập phần bối rối, mắt Tiểu Long chợt sáng lên :

- Tao không đi được đâu !

- Sao vậy ? - Mặt nhỏ Oanh xịu xuống.

- Ném xoài khó lắm ! - Tiểu Long tắc lưỡi - Khó gấp ngàn lần trò ném chim lặn !

Rồi trước vẻ mặt ngơ ngác của nhỏ em, nó hùng hồn giải thích :

- Lũ chim tuy nhúc nhích nhưng ném trúng là tụi nó rớt liền. Còn trái xoài dù sao cũng có cái cuống. Cái cuống dính chặt vào cành cây. Dầu tao có ném trúng hai ba lần, trái xoài chưa chắc đã rớt mà có khi còn nát bét ra không chừng !

Nhỏ Oanh tất nhiên không tin là trái xoài khi bị ném trúng lại không chịu rớt. Dù sao cái cuống xoài cũng không phải là cộng kềm. Nó giòn, dễ gãy thí mò. Nhưng thấy ông anh mình có vẻ chẳng tha thiết gì với chuyện ném xoài nên nhỏ Oanh chẳng buồn ép uống hay vắn vẹo. Nó chỉ ngồi thừ ra một cách ầm ứ.

Chính vì nỗi ầm ứ đó mà một hôm không hiểu Tiểu Long luyện ném chim cách sao, quả bóng lại đập vào thân chuối bắn ngược trở lại trúng ngay vào trán nhỏ Oanh, nó liền bùm mặt khóc bù lu bù loa khiến chàng võ sĩ nhà ta điếng hồn.

- Mày bỏ tay ra tao xem thử nào ! - Tiểu Long cúi lom khom trước mặt nhỏ Oanh, lo lắng nói.

Nhỏ Oanh không những không buông tay, lại còn ngoác miệng kêu lớn :

- Ui da, đau quá !

Tiểu Long nghe bụng nóng ran. Nó càng khom người xuống :

- Thì mày bỏ tay ra đi !

Nhỏ Oanh meo máo :

- Đau quá, không bỏ được !

Tiểu Long càng quỳnh. Nó nuốt nước bọt :

- Mày nghe đau lắm hả ?

- Đau lắm ! - Giọng nhỏ Oanh nức nở - Chắc em vỡ sọ mất !

Giọng nhỏ Oanh rõ là cái giọng muốn ăn vạ. Tuy nghi hoặc nhưng Tiểu Long không nén nổi pháp phòng. Nó cứ luôn miệng khấn khoảng :

- Thì mày bỏ tay ra cho tao xem đi ! Hé ra một tí cũng được !

Đợi Tiểu Long năn nỉ muốn sùi bọt mép, nhỏ Oanh mới từ từ hé tay ra.

Tiểu Long nhìn sững vào trán nhỏ em, rùng mình khi nghĩ đến cảnh cái trán vỡ toác. Nhưng trán nhỏ Oanh vẫn lành lặn như thường. Cũng không hề dấy một chút máu.

Tiểu Long thở phào :

- Không hề gì đâu ! Trán mày chỉ bị u một cục thôi !

- U một cục mà anh bảo không hề gì ! - Nhỏ Oanh vừa thút thít vừa nhăn mặt rờ rẫm chỗ sưng.

Biết lúc này càng đôi co càng bất lợi, Tiểu Long không buồn cãi cọ. Nó chỉ nói :

- Mày ngồi đó để tao chạy vào nhà kiếm chai dầu ra xức !

Rồi không đợi nhỏ Oanh kịp có ý kiến, Tiểu Long ba chân bốn cẳng chạy vụt đi.

Lục lọi trong tủ thuốc một hồi, Tiểu Long tìm thấy chai dầu khuynh diệp. Nhưng nó mới cầm chai dầu trong tay, vừa quay lưng chưa kịp bước đi thì ba đã lù lù ôm thùng đồ nghề đi vô.

Sao hôm nay ba về sớm thế nhỉ ? Tiểu Long thấp thỏm nhủ bụng và lăm lét nhìn ba.

Như không hề hay biết gì, ba đặt thùng đồ nghề xuống đất, chậm rãi quệt mồ hôi trán và nhìn Tiểu Long, hỏi :

- Con đang làm gì thế ?

Tiểu Long ấp úng :

- Dạ, con kiếm chai dầu.

- Dầu à ? - Ba ngồi xuống đi-văng - Con mới bị té hay sao ?

Nghe ba hỏi vậy, Tiểu Long mừng rơn. Nó đã định gật đầu đại cho xong. Nhưng rồi sợ ba hỏi tiếp té chỗ nào đưa ba xem thì chẳng biết lấy “bằng cớ” đâu để trưng ra, nó đành bấm bụng đáp :

- Em Oanh té chứ không phải con !

Nghe đến nhỏ Oanh, ba đứng bật ngay dậy, vẻ lo âu :

- Oanh à ? Nó làm sao mà té ?

- Nó có làm sao đâu ! - Tiểu Long gãi đầu - Nó chỉ bị trượt chân thôi !

- Trượt chân mà con bảo là không làm sao ! - Ba có vẻ phật ý - Thế nó đang ở đâu ?

- Nó ở đằng sau vườn ! - Tiểu Long cắn môi đáp, nó hít một hơi dài để tự trấn tĩnh.

Ba đi ngay ra vườn.

Tiểu Long lẻo đẻo đi theo, chân nặng như đeo chì.

Ba bước thẳng lại chỗ nhỏ Oanh ngồi. Chưa tới nơi, ba đã lật đật hỏi :

- Con bị làm sao thế hả con ?

Nhỏ Oanh quay lại, chưa kịp đáp, ba đã kêu lên :

- Ôi, trán con làm sao thế kia ?

Đã nín khóc, nghe ba hỏi, nhỏ Oanh bắt giác rơm rớm mắt :

- Anh Long ném trúng con !

- Thằng Long ném ? - Ba sững sốt - Nó ném bằng gì ?

Nhỏ Oanh sụt sịt :

- Ảnh ném bằng quả bóng !

Ba quay sang Tiểu Long lúc này đang đứng như trời trồng, mặt tái mét.

- Thế đấy ! - Ba hừ mũi - Vậy mà dám bảo là em té !

Tiểu Long vẫn đứng im, chỉ có những ngón chân ngọ nguậy một cách khổ sở.

- Sao con lại ném em ? - Ba lại gằn giọng.

- Con đâu cố ý ném nó ! - Tiểu Long liếm cặp môi khô rang - Con ném vào cây chuối đằng kia, thế là quả bóng văng ngược lại trúng phải nó !

Ba nhìn nhỏ Oanh :

- Anh Long nói đúng không ?

Nhỏ Oanh đưa tay quệt nước mắt :

- Dạ đúng.

Ba đã định phạt Tiểu Long, nhưng tình huống lại bất ngờ xoay ra như vậy, ba đành thở dài bảo :

- Đưa chai dầu đây !

Biết giông bão đã trôi qua, Tiểu Long sốt sắng chìa chai dầu trong tay ra.

Một chân quỳ một chân ngồi, ba thấm dầu vào những đầu ngón tay và se sẽ thoa lên chỗ sưng trên trán nhỏ Oanh.

Nhỏ Oanh không bỏ lỡ dịp may để không nhẽo. Nó cứ “ui da” luôn mồm khiến bụng Tiểu Long cứ giật thon thót.

- Không sao đâu ! - Ba nhẹ nhàng trấn an - Chỉ đau một chút xíu thôi, rồi sẽ khỏi ngay ấy mà !

Xức dầu xong, ba đứng dậy định bỏ vào nhà nhưng không hiểu sao đến phút chót, ba lại nhìn về phía những bụi chuối. Tiểu Long nhìn theo ánh mắt ba, tim thót lại.

Quả nhiên, ba hỏi, sau một thoáng trầm ngâm :

- Con làm gì với những bụi chuối thế ?

Tiểu Long chột dạ :

- Con có làm gì đâu !

- Thế những vòng tròn khắc trên thân chuối kia là những vòng gì ?

- Ờ... ờ...

Tiểu Long không biết phải giải thích như thế nào. Nó cứ “ờ, ờ” cả buổi khiến ba sốt ruột :

- Làm gì con cứ “ờ, ờ” mãi thế ? Những vòng đó là những vòng gì ?

Lần này thì nhỏ Oanh vọt miệng đáp thay :

- Cái đó là để anh Long tập ném đấy !

- Tập ném ? - Ba ngạc nhiên.

- Dạ, - Nhỏ Oanh nhanh nhẩu - Ảnh đang tập ném chim !

- Tập ném chim ? Lại trò kỳ quặc gì nữa thế này ! - Ba làu bàu, rồi quay sang Tiểu Long, ba nghiêm nghị nói - Trong ba anh em trai, con là người duy nhất còn được học hành. Do đó con phải cố gắng học thật tốt để tương lai con sau này được sáng sủa, đồng thời để làm gương cho em con. Con thích học võ thì cứ học, ba không cấm. Võ nghệ giúp cho thân thể được tráng kiện, đó là điều tốt. Nhưng ba không muốn con bày thêm ra những trò nghịch như ném chim, ném cá gì đó, vừa ảnh hưởng đến thời gian học tập vừa gây ra những chuyện không hay !

Tiểu Long cuối đầu đứng nghe, đau xót hiểu mình bị rầy oan nhưng chẳng thể biện bạch.

Nó tập ném đâu phải với mục đích ném chim hay ném cá như ba vẫn tưởng. Nó cũng chẳng phải là đứa ưa nghịch ngợm hay quấy phá. Nó chỉ có một ước mơ cháy bỏng là làm sao đem con gấu bông về cho nhỏ Oanh thôi. Nhà nó nghèo, không có tiền mua đồ chơi cho em gái nó. Do đó mà nó phải cố. Do đó mà mỗi buổi chiều nó phải ra vườn kiên trì tập ném đến rã rời cả gân cốt.

Nhưng trước khi chiến thắng trong cuộc “thách đấu” với người chủ gian hàng trò chơi kia, Tiểu Long không thể hờ hững cho bất cứ ai trong nhà về dự định của mình. Nói ra khác chi là vùi vĩnh. Và chắc chắn ba mẹ nó sẽ buồn. Anh Tuấn anh Tú cũng sẽ buồn. Vì trong khi chạy ăn từng bữa mà vẫn còn thiếu trước hụt sau, mọi người đào đâu ra một khoản tiền lớn như thế để mua giấc mơ cho em gái nó !

Tiểu Long cũng không thể tiết lộ với nhỏ Oanh những toan tính của mình. Bởi tự trong thâm tâm, nó không tin chắc mình sẽ ném đổ năm chồng lon liên tiếp. Hiện nay nó đang cố hết sức để đạt đến điều đó nhưng kết quả cuối cùng sẽ như ý muốn hay không thì nó không tài nào biết chắc. Do đó, nó ngậm tằm. Nói ra bây giờ, nhờ không thực hiện được, nhỏ Oanh sẽ càng hụt hẫng. Hoài công chờ đợi một điều gì đó để rồi cuộc nhận ra điều đó không bao giờ đến thì tội nghiệp biết bao !

Chính vì những lẽ đó mà khi bị ba nghiêm giọng rầy la, Tiểu Long vẫn không nói gì. Nó chỉ cúi gằm mặt xuống đất, môi cắn chặt và trên khóe mắt nó, những giọt lệ nóng bỏng đang nghẹn ngào, lặn lẽ ứa ra.

5. Chương 05

Sau vụ đó, Tiểu Long không luyện ném bóng ở nhà nữa. Bây giờ nó tập ném trên trường.

Khi tiếng trống ra chơi “tùng, tùng” vang lên, nó kéo áo Quý rôm. Thế là hai đứa nhét vội nhét vàng tập vở vào ngăn bàn rồi ba chân bốn cẳng chuồn ra sau hè.

Tiểu Long cố tình không rủ nhỏ Hạnh. Nhớ đến bộ mặt méo máo của nhỏ Oanh mấy hôm trước, nó đâm chột dạ. Bọn con gái là chúa hay nhè ! Tiểu Long nghĩ bụng, mặc dù nó chưa thấy nhỏ Hạnh nhè bao giờ. Nó không rủ nhỏ Hạnh còn vì một lẽ khác. Nhỏ Hạnh mang kiếng, nhờ chẳng may quả bóng va phải mặt nó thì đâm ra rách việc. Không khéo thì mù mắt chứ chẳng chơi !

Hôm đi chơi ở Đầm Sen, nó chưa kịp nghĩ ra chuyện hung hiểm đó. Nhưng từ khi quả bóng “tặng” cho nhỏ Oanh một cú như trời giáng vào mặt thì Tiểu Long bắt đầu lo xa.

Ở nhà, Tiểu Long lấy mũi dao vẽ vòng tròn trên thân chuối. Còn ở trường thì nó lấy phấn vẽ vòng tròn lên bức tường phía sau.

Xong xuôi, Tiểu Long ném, còn Quý rôm đứng coi.

Tiểu Long ném một hồi thì tụi bạn đã tò mò bu lại đông nghịt.

- Thằng Tiểu Long nó làm gì thế hả ? - Một đứa hỏi trống.

- Chắc nó tập chơi bóng rổ ! - Một đứa đáp.

- Bóng rổ đâu mà bóng rổ ! - Một giọng ra vẻ hiểu biết - Đây là bóng ném !

Ngay lập tức một tiếng cười hô hô vang lên :

- Cái khung thành bóng ném nó nằm thấp tè ở dưới đất ! Còn ở đây là thằng Tiểu Long nó ném lên trời ! Vậy mà mày dám bảo là nó chơi bóng ném ! Khùng ơi là khủng !

Lập luận của đứa vừa rồi tỏ ra chí lý. Kể bị bắt bẻ thoát đầu định làm tỉnh nhưng nghe đến bốn chữ cuối cùng, nó không nhịn được, liền nổi cáu vặc lại :

- Có mày khủng thì có !

- Mày khủng ! - Đứa kia không chịu thua.

- Mày khủng !

Các vị khán giả kéo đến thoát đầu định xem Tiểu Long làm trò gì, bây giờ chẳng ai buồn ngó ngang đến Tiểu Long nữa con mắt. Tất cả đều háo hức chú mục đến hai kẻ đang hăm hở đấu khẩu đến sùi bọt mép kia và rõ ràng nếu cuộc chiến ngôn ngữ này mà bất phân thắng bại thì hai vị khán giả đang nhảy loi choi kia dứt khoát phải sử dụng đến chân tay để “nói chuyện” với nhau chứ chẳng sai !

Cuộc náo loạn của những tên “hu-li-gân” nội địa này khiến Tiểu Long không tài nào tập trung đầu óc được nữa. Nó ném ba phát liền, đều chệch ra khỏi vòng tròn.

Chẳng biết làm sao, Tiểu Long đành nhặt quả bóng nỉ cho vào túi rồi quay về phía hai đấu thủ đang nhảy chồm chồm kia, nói lớn :

- Thôi, dừng cãi nhau nữa ! Hai đứa mày chẳng đứa nào khủng hết ! Tụi mày chỉ có làm cho tao phát khủng lên thôi !

Nói xong, Tiểu Long kéo tay Quý rôm, hăm hực quay vào lớp.

Khi Tiểu Long bỏ đi, bầu không khí đang sôi sùng sục kia bỗng nhiên dịu hẳn. Hai đấu thủ đang say máu chuẩn bị lao vào nhau bất giác khựng lại, rồi chợt nhận ra nguyên nhân lãng xẹt của cuộc đụng độ, cả hai tên tỏ thông tay xuống, lườm nhau một cái ra vẻ ta đây thực chẳng sợ cóc gì ai rồi cùng quay lưng, mỗi người đi một hướng.

Nhưng Tiểu Long chỉ bị quấy rầy hôm đầu tiên. Những ngày sau, khán giả thưa dần.

Đám bạn tộc mạch mới đầu thấy lạ xúm lại xem. Nhưng rồi thấy Tiểu Long cứ lầm lì lặp đi lặp lại chỉ mỗi trò ném bóng vào tường, mặc dù chẳng hiểu nó ném như vậy để làm gì, những đứa hiếu kỳ đâm chán và dần dần lảng đi chỗ khác.

Rốt cuộc bên cạnh Tiểu Long chỉ còn mỗi Quý ròm.

Tiểu Long quệt mồ hôi trán, mỉm cười ngó bạn :

- Tụi nó chuẩn hết, tao mới tập trung tinh thần được !

Quý ròm bắn khoả :

- Nhưng từ nãy đến giờ, tao thấy mày ném ra ngoài vòng phải đến bốn, năm quả là ít !

- Tại tao mỗi tay !

Vừa đáp Tiểu Long vừa rảy rảy cánh tay như để chứng minh cho lời nói của mình.

Quý ròm tùm tùm :

- Thôi, khỏi rảy ! Tao tin rồi !

Câu nói của Quý ròm khiến Tiểu Long đỏ mặt. Nó khịt mũi phân trần :

- Tao mỗi tay thật chứ bộ !

- Thì tao có nói gì đâu ! - Quý ròm nheo mắt - Nhưng nếu mỗi tay thì nghỉ đi, mai ném tiếp !

- Ủ, mai ném.

Tiểu Long nói xuôi thoe và cất quả bóng vào túi quần.

Cứ vậy, ngày nào cũng như ngày nào, cứ đến giờ chơi là Tiểu Long và Quý ròm lại kéo nhau ra sau hè tập ném bóng.

Tiểu Long càng ném càng thuần thục. Sau một thời gian, nó ném đạt hiệu suất đến khoảng 90 %. Bây giờ ném mười quả, Tiểu Long chỉ để chệch mục tiêu chừng một, hai quả là cùng.

Trước sự tiến bộ khả quan của bạn, Quý ròm không nén nổi hào hứng. Nó phấn khởi đề nghị :

- Hay là chiều nay mình đi đi !

- Đi đâu ?

- Đi Đầm Sen.

Tiểu Long cắn môi :

- Chưa được đâu !

- Gì mà chưa được ! - Quý ròm cau mày - Tao thấy mày ném “siêu” lắm mà !

- “Siêu” gì ! - Tiểu Long nhún vai, vẻ dăm chiêu - Phải ném bách phát bách trúng mới hòng thắng nổi ! Như hiện nay thì chẳng ăn thua gì !

Quý ròm liếm môi :

- Nhớ đến đó mày ném trúng năm quả liên tiếp thì sao ?

Tiểu Long nhìn lên vòng phấn tròn trên tường, giọng lộ vẻ xúc động :

- Tao muốn một khi đã quay lại là phải chiến thắng ! Phải chắc chắn chiến thắng chứ không có “nhỡ” !

Trước quyết tâm của bạn, Quý ròm thôi không giục nữa. Nó thở ra một hơi dài :

- Tùy mày ! Nhưng như vậy thì biết chờ đến chừng nào ?

- Mày yên chí ! Không lâu đâu ! - Tiểu Long nói với vẻ quả quyết.

Tiểu Long bảo “không lâu đâu” nhưng Quý ròm chờ hoài vẫn chẳng thấy Tiểu Long đã động gì đến chuyện đó. Một hôm trên đường đi học về, không nhịn được, nó buột miệng hỏi :

- Mà y đã định ngày nào đi đến đó chưa ?

- Đến đâu ?

Quý ròm nhăn mặt :

- Thì đến Đầm Sen chứ đến đâu !

Tiểu Long thần nhiên :

- Sắp rồi !

- Mà y cứ “sắp, sắp” hoài ! - Giọng Quý ròm bực dọc - Chắc tao phải chờ đến Tết Ma-rốc quá !

Tiểu Long mỉm cười :

- Mà y đừng có sốt ruột ! Ném lon chứ đâu phải làm trò ảo thuật !

- Á, à, - Quý ròm trợn mắt - Mà y mới học được ở đâu cái giọng cà khịa thế ? Mà y có muốn tao...

Đang nói, Quý ròm bỗng ngưng bật.

Tiểu Long ngạc nhiên quay sang, thấy bạn mình đang há hốc miệng nhìn sững vào một căn nhà bên đường.

- Cái gì thế ? - Tiểu Long không kèm được thắc mắc.

- Mà y có nhìn thấy gì không ?

Quý ròm hỏi lại, mắt vẫn không rời căn nhà. Lúc này nó đã đứng hẳn lại.

- Thấy ! - Tiểu Long đáp - Thấy căn nhà !

- Thấy căn nhà thì nói làm gì ! - Quý ròm hừ mũi - Mà y có thấy cái gì chung quanh căn nhà không ?

Tiểu Long chớp mắt :

- Chung quanh căn nhà là cái hàng rào !

Quý ròm điên tiết :

- Thế bên trong hàng rào là cái gì ?

Tiểu Long ngập ngừng :

- Thì bên trong hàng rào là cái... căn nhà !

- Trời ơi là trời ! - Quý ròm ôm đầu la lớn - Bộ mắt mà y đui rồi hay sao ! Chẳng lẽ giữa căn nhà và cái hàng rào không trồng cây gì hết sao ?

Được Quý ròm mớm ý một cách cụ thể, Tiểu Long vỡ lẽ :

- À, cây xoài !

Quý ròm lườm bạn :

- Vậy mà không biết !

- Nhưng cây xoài sao ? - Tiểu Long hỏi lại, vẫn không hiểu tại sao bạn mình bỗng dừng lại quan tâm đến cây xoài một cách đột ngột thế.

Quý ròm không trả lời thẳng mà chỉ tay lên trời :

- Mà y có thấy mấy nhánh xoài chìa ra ngoài hàng rào kia không ?

Tiểu Long ngược mặt lên :

- Thấy.

Quý ròm liếm môi :

- Mình phải “triệt hạ” chúng !

Tiểu Long thu nắm tay quẹt mũi :

- Triệt hạ cách sao ?

- Mày ném cho chúng rơi xuống ! - Quý ròm hươ tay, phán.

- Tao đâu có biết ném xoài !

Tiểu Long kêu lên chưng hửng. Nó không hiểu tại sao hôm trước nhỏ Oanh kêu nó ném xoài, hôm nay Quý ròm cũng kêu nó ném xoài. Trái xoài nằm tít trên cao để gì ném trúng ! Nhưng với Quý ròm, nó không biết viện cớ gì để thoái thác. Nó không thể đem lý do ” cái cuống dính vào thân cây” để đánh lừa Quý ròm như đã từng gạt nhỏ Oanh được.

Thấy Tiểu Long lộ vẻ do dự, Quý ròm hắng giọng :

- Mày cứ ném đại đi, việc gì phải phân vân ! Thay vì ném vào vòng tròn trên tường thì bây giờ mày ném xoài ! Đó cũng là một cách luyện tập vậy !

Quý ròm thuyết một hồi, Tiểu Long cảm thấy bùi tai, đầu cứ gật gà gật gù. Quý ròm liền ranh mãnh bồi thêm :

- Nếu mày ném trúng được mấy trái xoài nằm tuốt trên cao kia thì những chồng lon ở Đầm Sen sẽ chẳng là “cái đinh gỉ” gì sất ! Và coi như con gấu bông đã nằm... ngáy khò khò trong túi mày !

Cú đòn cuối cùng của Quý ròm đã đánh trúng ngay “yếu huyệt” của Tiểu Long.

Tiểu Long moi quả bóng nỉ trong túi ra, bóp bóp trong tay. Nó nhìn lên tán xoài trên đầu, giọng ngần ngừ :

- Nhờ tao ném hụt, quả bóng bay tuốt vào bên trong hàng rào thì bỏ xừ !

- Không sao đâu ! - Quý ròm trấn an - Mày đứng sát hàng rào mà ném ! Như vậy quả bóng sẽ bay ra đường !

Tiểu Long làm y theo lời mách nước của bạn. Nó bước lại sát hàng rào. Rồi nheo mắt nhìn lên mục tiêu, nó dậm chân lấy thể và vung tay ném.

Cú ném của Tiểu Long cực mạnh. Quả bóng lao vút đi như một hòn đạn, xuyên qua tàng cây khiến lá rụng rào rào, cuối cùng bắn thẳng lên không và rơi xuống tuốt đằng xa. Trái xoài trên kia vẫn chẳng suy suyển gì. Nó im lìm nhìn xuống, ngạo nghễ thách thức.

- Chỉ trượt một tí tẹo thôi ! - Trước khi chạy đi nhặt bóng, Quý ròm lên tiếng động viên bạn - Mày ngắm kỹ một chút nữa, thể nào cũng trúng !

Tiểu Long “ngắm kỹ một chút nữa”. Và đúng như Quý ròm tiên đoán, lần này cú ném của nó hoàn toàn chuẩn đích. Trái xoài bị quả bóng đập mạnh, nảy lên một cái và rớt thẳng xuống... hai bàn tay húng sắn ở phía dưới của Quý ròm.

- Còn một trái nữa ! - Quý ròm hắt đầu.

- Đâu ?

- Tít trên cao kia kia !

Tiểu Long đảo mắt sục sạo một hồi mới thấy trái xoài Quý ròm nói. Nó nhăn nhó :

- Cao quá !

- Cao mới ném chứ nếu thấp thì thò tay ra hái chứ cần quái gì mày !

Đòn khích tướng của Quý ròm làm Tiểu Long nóng mặt. Nó nuốt nước bọt :

- Mày chạy nhặt quả bóng đem đây !

Lần này, vì mục tiêu ở khá xa, Tiểu Long phải nín thở, vận hết thần lực vào cánh tay.

Không hiểu do tài nghệ hay do may mắn, trái xoài nằm tít trên ngọn kia rớt ngay từ cú ném đầu tiên của Tiểu Long.

Cú ném ghê hồn đến mức sau khi “choảng” rụng trái xoài chín, quả bóng còn bật văng ngang, va phải một trái xoài xanh khiến trái này gãy cuống rơi theo.

- Bỏ xừ rồi ! Biết chụp trái nào bây giờ ! - Quý ròm vừa nhảy loi choi vừa hét toáng.

- Để tao một trái !

Tiểu Long cũng hét lên theo và nhảy bổ lại, bụng sung sướng không để đầu cho hết về thành tích bất hủ của mình.

Nhưng ở đời, bên cạnh cái may cũng kè kè theo cái rủi.

Trong cơn cao hứng, Quý ròm và Tiểu Long quên bém mắt cảnh giác. Vì vậy, tiếng hò hét ồm ồm của chúng đã gây nên tai họa.

Mỗi đứa vừa chụp được một trái xoài, chưa kịp mở miệng nói với nhau một tiếng nào thì một con chó to đùng, tướng mạo dữ tợn đã phóng ra sát bờ rào, sủa gâu gâu.

Theo sau là một con nhóc khoảng mười tuổi. Chưa ra tới nơi nó đã ngoác mồm la lớn :

- Có người bắn trộm xoài ! Có người bắn trộm xoài !

Không đợi con nhóc kia la đến lần thứ hai, Tiểu Long và Quý ròm đã co giò chạy biến.

Chạy một thôi một hồi, không thấy ai đuổi theo, cả hai mới dám đứng lại thở.

Quý ròm áp tay lên ngực, hổn hển :

- Xíu nữa tiêu đời !

Tiểu Long nhe răng cười :

- Béc - giê Đức mày còn đá gãy cổ, sá gì con chó này !

Biết Tiểu Long cà khịa câu chuyện ba hoa của mình hôm trước nhưng Quý ròm vẫn tỉnh bơ :

- Thế võ của tao chỉ chuyên dùng để đối phó với chó béc - giê thôi, còn với chó ta thì tao chưa kịp nghĩ ra !

- Thế chừng nào... - Đang định chọc quê Quý ròm thêm vài câu, chợt nhớ tới một chuyện, Tiểu Long liền kêu lên - Bỏ xừ rồi ! Quả bóng đâu ?

- Quả bóng hả ? - Quý ròm gãi đầu, lúng túng - Quả bóng vẫn ở... đằng kia !

- Trời đất !

Than trời một tiếng, Tiểu Long vội vã quay mình chạy trở lại đường cũ. Quý ròm cũng hối hả chạy theo.

Cả hai vừa chạy vừa dòm dáo dác, sợ bị “phục kích”. Nhưng chẳng còn ai ở đó nữa. Sau khi hù Tiểu Long và Quý ròm chạy tót khỏi, con nhóc kia chắc đã bỏ vào nhà dọn cơm phụ mẹ nó, cả con chó dữ tợn nọ cũng biến mất.

Tiểu Long thở phào một hơi và quét mắt khắp mặt đường. Chỉ trong thoáng chốc, nó đã tìm thấy quả bóng thân thương đang nằm ngơ ngác bên vệ đường, với vẻ im lìm đầy giận dữ.

6. Chương 06

Tiểu Long một mình quay trở lại Đàm Sen.

Nó không rủ Quý ròm lẫn nhỏ Hạnh.

Thoạt tiên nó định rủ Quý ròm, nhưng đến phút chót nó dậm ngần ngừ và cuối cùng nó gạt bỏ ý định đó.

Không hiểu sao Tiểu Long vẫn không cảm thấy chắc thắng trong lần ra đi này, mặc dù tài nghệ của nó ngày càng tăng tiến.

Sau lần ném xoài ngẫu hứng kia, Tiểu Long nhận thấy mình đã tiến rất gần đến mục tiêu. Nó tin rằng với độ chuẩn xác của những cú ném hiện nay, việc đánh đổ năm chồng lon liên tiếp không còn là việc ngoài tầm tay của nó nữa.

Tuy vậy, Tiểu Long vẫn cảm thấy lo lắng không đâu. Tâm trạng của nó lúc này cũng hết như tâm trạng của một thí sinh chuẩn bị đi thi, bài vở đã ôn luyện kỹ càng nhưng nỗi phập phồng vẫn không hề giảm bớt.

Chính vì vậy mà nó không rủ Quý ròm, mặc dù Quý ròm là đứa ngày nào cũng nôn nóng giục giã nó quay lại chỗ gian hàng trò chơi. Nó sợ nhờ nó không thắng nổi, Quý ròm sẽ thất vọng. Mà nó thì không muốn làm bạn bè thất vọng.

Người đàn ông râu rậm đón tiếp Tiểu Long với nụ cười tươi :

- Cháu lại đến ném lon đấy à ?

- Dạ.

- Thế hai bạn vẫn cùng đi với cháu đâu ?

Tiểu Long khụt khịt mũi :

- Dạ, các bạn ấy bận... đi học thêm.

Người đàn ông không quan tâm đến Quý ròm và nhỏ Hạnh nhiều. Ông chỉ hỏi thăm qua loa rồi vội vã quay lại đề tài chính :

- Cháu vẫn ném bằng quả bóng nỉ chứ ?

- Vâng ạ ! Cháu có đem theo đây !

Vừa nói Tiểu Long vừa lấy quả bóng trong túi ra.

Người đàn ông nheo mắt nhìn quả bóng trên tay Tiểu Long, gật gù nói :

- Hay lắm ! Thế ta vẫn theo những giao ước cũ đấy nhé ?

Tiểu Long chớp mắt :

- Là sao ạ ?

Người đàn ông xoa chòm râu rậm :

- Nghĩa là vẫn cứ một nghìn đồng một quả. Và phải ném trúng năm lần liên tiếp mới gọi là thắng !

- Cái đó thì cháu biết rồi ạ !

Tiểu Long điềm nhiên đáp. Và nó lấy ra tờ bạc năm ngàn đặt lên thanh gỗ rộng bản trước mặt, giọng cả quyết :

- Cháu xin bắt đầu ạ !

Người đàn ông cho tiền vào ngăn kéo, giọng vui vẻ :

- Được rồi ! Cháu ném đi !

Tiểu Long lùi ra sau một bước, nheo mắt ngắm nghía chồng lon, vẻ xúc động. Nó phải bóp bóp quả bóng trong tay để trấn tĩnh. So với những vòng tròn ở nhà, những chồng lon ở đây trông lớn hơn vì vậy có vẻ dễ

ném trúng hơn nhiều. Nhưng đó thực ra chỉ là sự đánh lừa của cảm giác. Kinh nghiệm đã cho Tiểu Long biết muốn đánh đổ cả chồng lon chỉ có cách duy nhất là ném trúng vào điểm tiếp giáp của ba chiếc lon đang chồng lên nhau kia. Mà điều đó thì cực khó, đòi hỏi sự chính xác đến từng mi-li-mét.

Nhưng một khi đã trở lại đây để bước vào cuộc thách đấu lần thứ hai này, Tiểu Long rất tự tin vào sức mình. Việc đánh đổ những chồng lon trước mặt kia đối với khả năng của nó bây giờ không còn là chuyện mò kim đáy biển. Điều quan trọng là phải bình tĩnh, hết sức bình tĩnh và đừng nghĩ ngợi vẩn vơ.

Tiểu Long cố trấn áp sự hồi hộp bằng cách hít thở thật sâu và thật chậm rãi, thậm chí nó còn khẽ lúc lắc đầu để cố làm “rơi” ra những “ý nghĩ vẩn vơ” nào đó vô tình còn sót lại.

Bên trong gian hàng, người đàn ông râu rậm nhìn Tiểu Long một cách tò mò. Ông không rõ cậu bé này có thực là “đối thủ” đáng gờm nhất của ông từ ngày ông mở gian hàng trò chơi này hay không. Nhưng bằng trực giác, ông nhận ra đây là một tay khó đối phó. Về mặt tâm lý, cương nghị của cậu ta hoàn toàn thích hợp với một tay xạ thủ. Chỉ một điểm yếu duy nhất là cậu ta có vẻ dễ xúc động bất chợt, nếu có một tác động nào đó từ bên ngoài. Nhưng dù sao ông cũng không tin cậu ta sẽ chiến thắng. Ném đổ năm chồng lon liên tiếp là điều không phải ai cũng có thể làm được, dù ném bằng bất cứ vật gì. Mà quả thực ông cũng chưa thấy một chuyện như thế xảy ra bao giờ.

Sự ngờ vực của người chủ gian hàng trò chơi được Tiểu Long giải đáp ngay sau đó.

Cú ném đầu tiên của nó bắn tung ba cái lon xuống đất trong chớp mắt và cũng như lần trước, quả bóng lao thẳng vào bức vách phía sau với một tốc độ kinh hoàng và mắc kẹt luôn giữa những nan tre.

Lần này người đàn ông không rầy nó về chuyện làm thủng vách. Ông chỉ xuýt xoa :

- Cháu ném ghê thật !

Rồi gỡ quả bóng chậm rãi trả lại cho Tiểu Long.

Cú ném đầu tiên trúng đích khiến Tiểu Long lên tinh thần.

Cú ném thứ hai mạnh và chuẩn xác không thua gì cú ném thứ nhất. Một lần nữa, ba chiếc lon bị bắn tung lên không như ăn phải tạc đạn. Và quả bóng, như không thể khác, tiếp tục lao tới trước và xoi thêm trên bức vách một lỗ thủng thứ hai.

Lần này người đàn ông đưa trả quả bóng cho Tiểu Long với vẻ mặt ngẩn ngơ.

Nhưng Tiểu Long không nhìn thấy điều đó. Nó mãi dõi mắt quan sát chồng lon thứ ba. Bây giờ thì hầu như không điều gì có thể cản trở nó được nữa. Nó cảm thấy khá quen tay và việc bắn phá mục tiêu trở nên đơn giản.

Bây giờ mỗi khi nheo mắt lại, Tiểu Long lại thấy hiện lên ngay chính giữa chồng lon cái vòng tròn mà nó từng khắc lên thân chuối và từng vẽ lên bức tường đẳng sau lớp học. Nó chỉ việc ném vào cái vòng tròn đó, như nó đã từng ném hàng ngàn lần trong những ngày qua.

Tiểu Long lại vung tay ném vào “vòng tròn”. Chồng lon đổ kênh và bức vách lại thủng tới lỗ thứ ba.

Người đàn ông tái mặt, nói :

- Ráng lên ! Còn hai lần nữa !

Ông cổ vũ Tiểu Long mà giọng lại run run.

Tiểu Long vẫn chẳng phát hiện ra sự mâu thuẫn đó. Nó mím môi ném quả thứ tư.

Lon tiếp tục đổ và vách tiếp tục thủng.

Qua bốn lần ném, quả bóng trên tay Tiểu Long đều bay với một đường bay giống nhau, với một tốc độ mạnh và độ chính xác như nhau, hết như từ một chiếc máy bắn ra chứ không phải do con người thực hiện.

Người đàn ông thốt nhiên rùng mình. Ông không thể tưởng tượng nổi cậu bé đang đứng trước mặt mình lại đạt tới một trình độ khó tin như vậy.

Trong một thoáng, người đàn ông cảm thấy mặt mình nóng lên. Một nỗi khó chịu lan khắp người ông, mặc dù ông không rõ tại sao mình khó chịu đến thế. Tự trong thâm tâm, việc mất con gấu bông không khiến ông quá tiếc rẻ. Ông đang sở hữu hàng chục con thú nhồi bông như thế.

Có lẽ quả bóng nỉ trong tay Tiểu Long làm ông tức tối. Ông nghĩ nếu ném bằng quả bóng nhựa của gian hàng, chưa chắc Tiểu Long đã đạt thành tích như vừa rồi. Ông cảm thấy hối hận về việc đồng ý cho Tiểu Long sử dụng quả bóng nỉ chết toi kia. Tất nhiên ném bằng quả bóng nỉ phải chịu giá đắt gấp năm lần so với ném bằng quả bóng nhựa. Chính ông đã nghĩ đến món lợi đó khi chấp nhận cho Tiểu Long trở tài bằng quả bóng mang theo.

Nhưng bây giờ khi chứng kiến những cú ném kinh hồn của Tiểu Long, ông lại nhận thấy ông đang rơi vào cái bẫy do chính ông giăng ra. Và ý nghĩ đó làm ông bứt rứt và cáu kỉnh. Và ông nhất định không chịu thua cuộc một cách dễ dàng.

Tiểu Long không đọc được những toan tính trong đầu người chủ gian hàng trò chơi, vì vậy khi ông đưa trả quả bóng lại cho nó và vờ ra vẻ thân tình, hỏi :

- Cháu luyện tập cách nào mà ném tài thế ?

Tiểu Long không ngần ngại, đáp ngay :

- Cháu ném vào thân chuối.

- Chỉ ném vào thân chuối thôi à ?

- Cháu còn tập ném cả vào tường nữa !

Người đàn ông nhíu mày :

- Nhưng ném vào tường thì đâu có giống với ném lon ?

Tiểu Long vẫn thật thà :

- Cháu vẽ những vòng tròn lên tường rồi ném vào đó !

- À, ra vậy, hèn gì !

Người đàn ông gật gù, vẻ thỏa mãn.

Thấy người đàn ông không hỏi nữa , Tiểu Long quay lại ngắm nghía chồng lon trước mặt. Nhưng khi nó giờ tay lên chuẩn bị ném thì người đàn ông bỗng làm ra vẻ lơ đãng hỏi :

- Thế ngày nào cháu cũng tập ném hay sao ?

Tiểu Long đành hạ tay xuống :

- Vâng, cháu tập ném mỗi ngày !

- Suốt từ sáng đến tối à ?

- Không ạ ! - Tiểu Long sốt ruột đưa tay gãi cổ - Mỗi ngày cháu chỉ tập chừng nửa tiếng thôi !

Người đàn ông lại gục gặc đầu :

- Thì ra thế !

Nói xong, ông cắn môi, vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi.

Thấy vậy, Tiểu Long không dám ném ngay. Nó sợ ông sẽ bất chợt hỏi thêm câu gì đó. Nhưng lần này, người đàn ông dường như không buồn lên tiếng nữa.

Đợi một lát, không thấy ông động tĩnh gì, Tiểu Long mới dám đưa mắt quan sát chồng lon. Nhưng thần hồn nát thần tính, trong khi nheo mắt ngắm mục tiêu, chốc chốc nó lại bồn chồn liếc về phía ông, xem thử ông có sẽ lại bất thần lên tiếng gạn hỏi gì nữa không.

Tiểu Long là một đứa học kém nhưng hoàn toàn không phải là một đứa đần độn. Trong thoáng mắt, nó nhận ngay ra tình huống nguy hiểm của mình. Nhưng khổ nỗi, dù biết là đang mất tập trung, nó vẫn không có cách nào quay trở lại trạng thái thanh thản ban đầu.

Nó cố hít thật sâu, thật chậm nhưng lúc này phương pháp đó xem ra chẳng ăn thua gì.

Tiểu Long trì hoãn thêm một lát nhưng rồi thấy càng kéo dài thời gian đầu óc càng căng thẳng, nó đành nghiêng rỗng vung tay ném đại.

Quả như sự dự liệu của người đàn ông râu rậm, cú ném quyết định của Tiểu Long đã mất hẳn độ chính xác. Sau khi bị người đàn ông liên tục quấy nhiễu, động tác ném bóng của nó không còn giữ được sự ổn định cần thiết.

Quả bóng bay hơi chệch về phía trái, chỉ đánh văng được hai chiếc lon. Chiếc lon bên phải vẫn trợ trợ.

- Ồ, trật rồi !

Người đàn ông nói như reo. Rồi cảm thấy mình hớn hở một cách quá lố, ông liền đổi giọng :

- Tiếc thật ! Tiếc thật ! Chỉ còn một quả nữa thôi mà lại hỏng mất !

Tiểu Long không nói một lời. Cú ném hụt làm nó choáng váng. Nó thất vọng nhìn xuống bàn tay mình, như thể muốn tìm ở đó một lời giải thích cho sự thất bại vừa rồi. Rồi nó lại ngược nhìn về phía quầy phần thưởng, nơi con gấu bông đang ngồi chễm chệ, bàng quan và xa cách.

Tiểu Long cố không chớp mắt. Nó biết nếu nó chớp mắt bây giờ, dẫu chỉ một cái thôi, những giọt lệ sẽ ứa ra tức tức.

Người đàn ông đem những gói mì, xà phòng, kem đánh răng đặt xuống thanh gỗ trước mặt Tiểu Long, tươi cười hỏi :

- Cháu ném nữa chứ ?

- Thôi ạ !

Giọng Tiểu Long thẫn thờ. Đã không định xài tiền của Quý ròm và nhỏ Hạnh, mấy tuần nay Tiểu Long nhịn tất cả mọi thứ và để dành được mười ngàn. Với số tiền này, trước khi đi nó đã định bụng nếu ném hụt năm quả đầu, nó sẽ ném tiếp năm quả nữa. Nhưng bây giờ thì Tiểu Long hiểu rằng một khi đã mất tinh thần thì mọi cố gắng tiếp theo đều vô ích. Bàn tay nó lúc này chắc chắn sẽ không chịu tuân theo ý muốn của nó nữa.

- Cháu về ! - Tiểu Long buồn bã chào người đàn ông.

- Rồi cháu sẽ trở lại chứ ?

- Vâng, cháu sẽ trở lại ! Chừng nào con gấu bông kia chưa là của cháu thì dứt khoát cháu sẽ trở lại !

Giọng điệu quả quyết và chắc nịch như dao chém đá của Tiểu Long khiến người chủ gian hàng trò chơi rất đỗi ngạc nhiên. Ông không hiểu tại sao cậu bé này lại nhất định chiếm cho bằng được con gấu bông thể không biết ! Mà đó đâu phải là thứ đồ chơi dành cho con trai ! Lạ thật !

Nhìn theo dáng đi thất thểu của Tiểu Long, người đàn ông thốt nhiên cảm thấy một cái gì đó đang nhói lên trong lòng ông như là sự ray rứt. Ông e hèm một tiếng như để xua đuổi nỗi băn khoăn trong đầu, rồi theo thói quen, ông lại đưa tay xoa xoa chòm râu rậm.

7. Chương 07

Tiểu Long lại tiếp tục ném bóng vào tường trong những giờ chơi. Nó cần phải duy trì phong độ để chờ ngày “rửa hận”.

Quý ròm không biết Tiểu Long đã âm thầm quay lại Đầm Sen, ngày nào cũng giục:

- Đi đi chứ!

- Chưa được đâu!

- Sao lại chưa được? - Quý ròm phản đối - Bây giờ mày ném gần như bách phát bách trúng rồi mà!

- Chẳng ăn thua gì! Tiểu Long thở dài - Tao còn phải luyện thần kinh tao thành thép!

Quý ròm ngạc nhiên:

- Chi vậy?

- Để dẫu trời có sập sập bên chân, tao vẫn đủ bình tĩnh ném trúng như thường! Lúc đó mới hy vọng thắng được người đàn ông râu rậm!

Nghe Tiểu Long nói, Quý ròm đứng thuôn mặt ra. Nó chẳng hiểu sao thằng bạn mình bữa nay lại ăn nói thận trọng như một ông cụ thể không biết.

Tất nhiên Tiểu Long thừa biết Quý ròm đang nghĩ gì trong đầu. Về mặt Quý ròm đã tố cáo tất cả. Nhưng Tiểu Long lại không thể hé môi về chuyện đi thất bại của mình vừa rồi. Trước khi đi, nó đã giấu Quý ròm. Bây giờ, sau khi trở về tay trắng, nó lại càng phải ngậm tậm.

Vì vậy, trước ánh mắt dò hỏi của Quý ròm, nó chỉ nhe răng cười trù.

Nhưng tránh được Quý ròm, Tiểu Long lại đụng nhỏ Oanh.

Nhỏ Oanh thắc mắc theo kiểu của nó:

- Sao dạo này anh không tập ném chi nữa?

- Ném chim hả? - Tiểu Long lúng túng - Tao vẫn ném đấy chứ!

Nhỏ Oanh ngơ ngác:

- Anh ném lúc nào mà sao em không thấy?

- Tao ném ở trên tường.

Nhỏ Oanh chớp mắt:

- Bộ trường anh có trồng chuối hả?

Tiểu Long phì cười:

- Cần quái gì phải trồng chuối mới ném được! Tao ném vào tường!

- Vào tường?

- Ủ, tao vẽ vòng tròn lên tường.

Nhỏ Oanh ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

- Anh đã ném giỏi chưa?

- Cũng tạm tạm! - Tiểu Long nhếch mép.

Nhỏ Oanh liếm môi:

- Vậy anh đã ném xoài được chưa?

Lại xoài! Sao con nhỏ này nó không quên được chuyện đó nhỉ? Tiểu Long nhủ bụng. Nhưng nó chỉ ngạc nhiên thôi, chứ không ngán ngại như hôm trước. Sau lần ném xoài dọc đường với Quý ròm, Tiểu Long đã tự tin lên rất nhiều.

Vì vậy, lần này nghe nhỏ Oanh hỏi, nó nhún vai, về khi thường:

- Xoài thì có gì mà ném không được!

Thái độ hách-xì-xàng của Tiểu Long khiến nhỏ Oanh kinh ngạc. Nó cứ ngỡ ông anh của mình sẽ viện đủ lý do để từ chối như lần trước, nào ngờ mọi sự lại thuận lợi ngoài dự đoán.

Tuy vậy, nhỏ Oanh vẫn chưa thật sự yên tâm. Nó chẳng rõ câu nói vừa rồi của Tiểu Long là thật hay đùa, nên dè dặt hỏi lại:

- Thế còn cái cuống xoài?

Tiểu Long trở mắt, nó quên bằng cái lý do bịa đặt của mình trước đây:

- Cái cuống xoài sao?

Tới lượt nhỏ Oanh trở mắt:

- Thì cái cuống xoài dính chặt vào cành cây chứ sao! Hôm trước anh chẳng bảo cái cuống giữ không cho trái xoài rớt xuống là gì?

Tiểu Long bối rối đưa tay gãi đầu:

- Ủa, hôm trước tao có nói vậy hả?

- Thì anh nói chứ ai!

- Nhưng cũng chẳng sao! - Tiểu Long khịt mũi - Bây giờ tao đã nghĩ ra cách ném đứt phăng cả cái cuống xoài rồi!

Nhỏ Oanh mừng rỡ:

- Vậy chiều mai anh với em đi hén?

- Đi đâu?

- Thì đi tới nhà bạn em! Nhà nó có cây xoài ấy!

- Ủ, thì đi!

Tiểu Long đáp, sau một thoáng ngập ngừng.

Chiều hôm sau, khoảng ba giờ, hai anh em dắt xe đạp ra khỏi nhà.

Tiểu Long ngồi đằng trước lọc cọc đạp. Nhỏ Oanh ngồi phía sau làm nhiệm vụ chỉ đường. Chốc chốc nó lại hô:

- Quẹo trái!

- Quẹo phải!

Tiểu Long tặc lưỡi hỏi dò:

- Nhà bạn mày gần không?

- Gần xít à!

- Sắp tới chưa?

- Sắp rồi!

Một lát, Tiểu Long lại hỏi:

- Sao giống đường tới trường tao quá vậy?

- Thì nhà bạn em nằm trên đường đó chứ đâu!

Câu trả lời của nhỏ Oanh khiến Tiểu Long chột dạ. Nhưng nó chưa kịp điều tra thêm thì căn nhà có nhánh xoài de ra đường hôm trước đã hiện ra trong tầm mắt.

Tim đập thình thịch. Tiểu Long bấm môi đạp. Nó thầm mong căn nhà quỷ quái này chẳng liên quan gì đến bạn nhỏ Oanh. Nhưng niềm hy vọng mỏng manh của Tiểu Long nhanh chóng tiêu tan. Nhỏ Oanh đạp lên lưng nó:

- Tới nơi rồi! Anh đạp chậm lại đi!

Tiểu Long xanh mặt:

- Nhà bạn mày đâu?

- Căn nhà trước mặt đó!

Giọng Tiểu Long run run:

- Căn nhà có nhánh xoài chìa ra ngoài hàng rào đó hả?

Tiểu Long hỏi vừa dứt câu thì xe đã tới nơi. Nhỏ Oanh hoàn toàn không hay biết gì về tâm sự của ông anh. Nó “ừ” một tiếng rồi vội vàng phốc xuống xe, mặt mày hí hửng:

- Anh đợi một chút! Để em gọi nó ra!

Nhỏ Oanh bảo “đợi một chút” nhưng Tiểu Long cảm thấy cái “một chút” đó sao mà dài đằng đặc. Nhìn nhỏ Oanh thò tay bấm nút chuông gắn trên cổng mà bụng Tiểu Long cứ giật thon thót, làm như thể đó là nút nhấn tên lửa hạt nhân vậy.

Nhưng sự thể đã tới nước này, Tiểu Long biết mình không thể rút lui được nữa. Bây giờ nó chỉ mong sao con nhỏ chủ nhà không nhận ra mình.

Con nhỏ chủ nhà không nhận ra Tiểu Long thật. Nó ra mở cổng, nghe nhỏ Oanh giới thiệu ông anh, liền gật đầu chào Tiểu Long một cách lễ phép.

Tiểu Long mừng rơn. Và khi biết đã tai qua nạn khỏi, nó liền lấy lại vẻ bề trên, hỏi:

- Em tên gì vậy?

- Em tên Tí Tách! Anh dắt xe vào đi!

Tiểu Long dắt xe vào, cười hỏi:

- Sao tên em ngộ quá vậy?

Nhỏ Tí Tách chưa kịp trả lời thì nhỏ Oanh đã vọt miệng:

- Tại lúc nhỏ nó hay đáai dầm nên mẹ nó đặt tên như vậy!

Nhỏ Tí Tách đỏ mặt:

- Không phải đâu! Tí Tách là tên ở nhà. Còn đi học em tên là Thùy Vân.

Tiểu Long gật gù:

- Vậy anh gọi em là Thùy Vân hén?

Thùy Vân nhoẻn miệng cười:

- Anh muốn gọi bằng tên gì cũng được!

Rồi nó quay sang nhỏ Oanh:

- Vô nhà chơi đi!

Nhỏ Oanh lắc đầu:

- Đứng ngoài này được rồi! Bữa nay Oanh nhờ anh Long tới hái xoài!

Thùy Vân ngược mắt nhìn lên tán lá xanh rậm rạp:

- Cây xoài cao lắm, anh bạn leo sao nổi!

- Anh mình đâu có leo!

- Không leo thì làm sao hái được? Hay là anh bạn bắn bằng ná thun?

Nhỏ Oanh khoe:

- Anh mình ném xoài bằng quả bóng! Anh mình có tài ném bóng hay lắm!

Như để chứng minh cho lời “quảng cáo” của em mình, Tiểu Long móc quả bóng nỉ chìa ra trước mặt:

- Quả bóng này nè!

Thùy Vân nhìn quả bóng bằng ánh mắt ngờ vực:

- Quả bóng này làm sao ném xoài được?

- Sao lại không được? - Tiểu Long tự ái - Hôm trước anh đã ném một lần rồi chứ bộ!

- Anh ném ở đâu?

- Thì ở ngay đây chứ đâu! - Bị con nhỏ lóc chóc này nghi ngờ tài nghệ, Tiểu Long nổi dóa quên bém cả cảnh giác, cổ gân cổ chứng minh - Hôm trước anh đứng ở bên ngoài hàng rào này nè...

Đang hăm hở, chợt nhận ra mình lỡ lời, Tiểu Long liền im bặt. Nhưng tất cả đã quá muộn.

Thùy Vân tròn xoe mắt:

- Ủa, thì ra người bắn trộm xoài bữa đó chính là anh!

Tiểu Long đỏ mặt:

- Không phải!

- Không phải anh ư? - Thùy Vân chưng hửng.

- Thì đúng là anh - Tiểu Long ấp úng giải thích - Nhưng không phải “bắn” mà là “ném”! Anh ném bằng chính quả bóng này nè!

Nhỏ Oanh nãy giờ đứng bên cạnh ngơ ngác hết nhìn bạn mình đến nhìn ông anh. Đến khi hiểu ra đầu đuôi câu chuyện, nó neho neho mắt nhìn Tiểu Long, dọa:

- Thì ra anh đi ném trộm xoài nhà người ta hén! Em về méc mẹ cho coi!

Tiểu Long sượng sùng đưa nắm tay quẹt mũi:

- Thực ra anh đâu có ném trộm!

- Không ném trộm chứ là gì?

- Thì là... ném trộm! - Tiểu Long lúng túng - Nhưng anh không cố ý! Chỉ tại Quý ròm thách anh!

Nhỏ Oanh chớp mắt:

- Anh Quý thách sao?

Tiểu Long liềm môi:

- Quý ròm thách anh ném trúng được trái xoài tít trên cao! Thế là... anh ném!

Thùy Vân quên mất nhiệm vụ “bắt trộm”, tò mò cất giọng hỏi:

- Thế anh ném có trúng không?

Câu hỏi của Thùy Vân khiến Tiểu Long hơi khựng lại nhưng rồi nó hiểu ngay là hôm đó con nhỏ này thực ra cũng chẳng trông thấy gì rõ rệt, bắt quả nhỏ chỉ nghe thấy tiếng chó sủa ngoài hàng rào nên chạy ra hét toáng vậy thôi.

Thoạt đầu Tiểu Long định nói “trật” để xem thử Thùy Vân có phát hiện ra nó phịa không nhưng rồi thấy nói vậy mất “uy” quá, nó bèn gặt đầu:

- Trúng.

Thùy Vân vẫn bán tín bán nghi:

- Trúng ngay chóc chứ?

Tiểu Long khịt mũi:

- Thì ngay chóc chứ sao!

Thùy Vân không hỏi nữa. Nó ngẩng nhìn lên tàng cây xum xuê dùm dỏ một hồi rồi chỉ tay vào một trái xoài chín vàng đang lủng lẳng trên cành:

- Anh ném trúng được trái kia không?

Tiểu Long mỉm cười:

- Để anh thử coi!

Vừa nói Tiểu Long vừa đi loanh quanh chọn thế đứng.

Rồi trước cặp mắt căng ra vì hồi hộp của Thùy Vân và nhỏ Oanh, quả bóng từ tay Tiểu Long lao vút đi như sao xẹt và đập mạnh vào trái xoài khiến trái xoài rớt xuống đất đánh “bộp” một tiếng và lăn lông lốc.

Nhỏ Oanh reo lên mừng rỡ “hay quá, hay quá” và chạy vội lại chỗ trái xoài.

Còn Thùy Vân thì hớn hở giục Tiểu Long:

- Anh ném nữa đi! Để em chạy vào nhà lấy chiếc rổ ra hứng!

Nhìn Thùy Vân nhảy thoăn thoắt lên các bậc cấp, Tiểu Long không khỏi nở từng khúc ruột. Mới còn là kẻ trộm đây, thoát một cái nó đã biến thành một vị anh hùng, thật không có một cuộc đổi ngôi nào nhanh hơn thế!

8. Chương 08

Cuộc trở tài của Tiểu Long trong vườn nhà Thùy Vân thành công ngoài mong đợi. Những cú ném thiện nghệ của nó đã làm hai cô bé lắt mắt.

Thùy Vân bị cuộc biểu diễn của Tiểu Long chinh phục hoàn toàn. Trước khi chia tay, nó khẩn khoản mời:

- Hôm nào anh đến ném xoài cho em xem nữa nhé!

Tiểu Long dễ dãi:

- Được thôi!

Và nó nổi hứng ba hoa:

- Anh sẽ ném trụi hết cây xoài nhà em!

Thùy Vân mỉm cười:

- Anh cứ tha hồ!

Cũng như Thùy Vân, buổi chiều hôm đó đối với nhỏ Oanh là buổi chiều tuyệt đẹp. Trên đường về, nó ngồi đằng sau xe cứ xuýt xoa:

- Anh ném tài ghê!

Tiểu Long sững phỗng mũi:

- Còn phải nói! Tao tập hết cơm hết gạo mà lại!

Tự bao giờ, Tiểu Long đã lấy cái tính huênh hoang của Quý rôm. Nhưng nó không hề biết. Vì vậy khi nhỏ Oanh lại chếp miệng trầm trồ:

- Bữa nay nhỏ Thùy Vân phục anh sát đất!

Tiểu Long liền khoái chí hỏi:

- Thế mà có phục không?

- Phục.

Nhỏ Oanh mau mắn đáp. Rồi ngẫm nghĩ một hồi, nó nói thêm:

- Nhưng tài nghệ như anh mà chỉ có hai người phục thì ít quá!

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Chứ mày muốn ai phục tao nữa?

- Tất cả tụi bạn em.

- Thì mày đi mà kể với tụi nó!

- Xí! Em kể sức mấy tụi nó tin!

- Thì mày bảo nhỏ Thùy Vân làm chứng cho mày!

- Nhỏ Thùy Vân có làm chứng, tụi nó cũng không tin đâu! Tụi nó sẽ tưởng em với Thùy Vân toa rập với nhau!

Tiểu Long liếm môi:

- Chứ làm sao tụi nó mới tin?

- Anh phải đi cùng em tới nhà từng đứa để biểu diễn! - Rồi nhỏ Oanh hân hoan liệt kê - Nhà nhỏ Đào có cây mận nè, nhà nhỏ Hương có cây lê-ki-ma nè, nhà nhỏ Mỹ Hạnh có cây ổi nè...

Nhỏ Oanh kể tới đâu, mặt Tiểu Long tái đi tới đó. Sém tí nữa, nó đã đâm sầm vào gốc cây bên đường. Nếu không phải đang lái xe thì nó đã đưa tay lên bịt hai tai lại rồi.

- Thôi, thôi, đủ rồi! Đừng kể nữa! - Cuối cùng, Tiểu Long khổ sở kêu lên.

- Sao lại thôi? - Nhỏ Oanh chưng hửng - Em còn ba mươi mấy đứa bạn nữa mà!

Mặt Tiểu Long nhăn như bị:

- Nếu tao đi ném đủ hết các cây ở nhà tụi bạn mày, lúc đó chắc tao già cỗi để như ông nội ở ngoài quê rồi!

- Anh chỉ nói! - Nhỏ Oanh cười khúc khích - Làm sao anh già bằng ông nội được!

- Chứ còn gì nữa! - Tiểu Long chưa hết quạu quọ - Với lại người ta chỉ ném những trái mọc tuốt trên cao thôi, chứ thấp lè tè như trái ổi thì thò tay ra hái chứ ném làm gì cho nhọc xác!

Nghe ông anh nói cũng có lý, nhỏ Oanh đành nhân nhượng:

- Thế thì em chỉ tính những đứa nhà có trồng loại cây cao thôi!

Và sau một hồi nhủ mày tính toán, nhỏ Oanh kê ra bảy đứa bạn, trong đó có ba đứa trồng mận, hai đứa trồng lê-ki-ma, một đứa trồng vú sữa và một đứa trồng táo. Bảy cây đó, cây nào trái cũng mọc tít trên cao, Tiểu Long không có cơ hội thoái thác. Nó đành chép miệng:

- Nhưng tao nói trước, tao không có đi ngay đâu đấy! Hôm nào thật rảnh rồi thì tao mới đi cùng mày được!

Mặc dù cáu kỉnh vì bị rơi vào kế “dụ địch” của nhỏ Oanh, trong thâm tâm Tiểu Long vẫn cảm thấy thỏa mãn vì tài nghệ của mình được công nhận. Và nó đâm ra tự tin hơn nhiều.

Quý ròm không biết tất cả những điều đó nên nó rất đỗi ngạc nhiên khi nghe Tiểu Long bất thần tuyên bố:

- Chủ nhật tuần sau tao với mày sẽ đi Đầm Sen!

Trước đây cứ mỗi lần nghe Quý ròm nhắc tới chuyện quay lại Đầm Sen, Tiểu Long đều viện hết lý do này đến lý do khác để trì hoãn. Vậy mà hôm nay nó tuyên bố chắc nịch như thế bảo Quý ròm không trở mặt lên sao được!

- Chủ nhật tuần sau? - Quý ròm vẫn chưa tin vào tai mình.

- Ừ.

- Đi ném lon?

- Ủ.

Thấy bạn mình gật đầu lia, Quý ròm đâm tò mò:

- Bộ mày luyện thần kinh mày thành thép rồi hả?

- Chưa! - Tiểu Long thu nắm tay quệt mũi - Nhưng dù sao tao cũng phải đi! Không thể đợi lâu hơn được!

- Sao vậy?

Tiểu Long tắc lưỡi:

- Tao sợ mình chần chờ, con gấu bông đó sẽ bị người ta mua mất!

- Mua sao được mà mua! - Quý ròm kêu lên - Đây là trò chơi chứ có phải cửa hàng đâu!

Tiểu Long nhún vai:

- Biết đâu được!

Thoạt đầu Tiểu Long định kể thật hết cho Quý ròm nghe. Rằng sở dĩ nó quyết định quay lại Đầm Sen bởi vì qua cuộc trở tài ném xoài lần thứ hai ở nhà nhỏ Thùy Vân vừa rồi, nó có cảm tưởng lần này nó sẽ không thua cuộc trước người đàn ông râu rậm nữa. Rằng hôm qua nó ném hay đến mức em gái nó và nhỏ Thùy Vân phải phục lẫn. Nhỏ Thùy Vân còn mời nó khi nào rảnh đến biểu diễn ném xoài cho nhỏ coi, ném trụi hết cả cây xoài bảo bối trong vườn nhỏ cũng được. Còn em gái nó thì tha thiết mời nó đi ném mạn, ném vú sữa, ném lê-ki-ma, ném táo giùm cho các bạn trong lớp.

Nhưng sau khi suy đi nghĩ lại, nỗi háo hức trong lòng Tiểu Long xẹp dần. Mục tiêu tối hậu của nó là ném đổ năm chồng lon liên tiếp trong gian hàng trò chơi của người đàn ông râu rậm chứ không phải là ném các thứ trái cây vật vãnh kia. Dù tài nghệ của nó có giỏi đến mức ném rớt cả... mặt trăng nhưng vẫn không thắng nổi cuộc thách đấu ở gian hàng ném lon để đem được con gấu bông về cho em gái nó thì tài nghệ đó cũng xem như vô dụng. Quý ròm thừa hiểu điều đó. Chính vì vậy mà Tiểu Long ngần ngại. Khoe người này khâm phục người kia ngưỡng mộ mà làm gì nếu chủ nhật tới đây, nó lại trở về với hai bàn tay trắng như mọi lần. Lúc đó lại thêm có cho Quý ròm trêu chọc và chế giễu.

Thấy Tiểu Long im lặng, Quý ròm cũng im lặng theo. Nó đang vẫn vợ nghĩ đến “cuộc chiến đấu” sắp tới của bạn mình.

- Nè, - Một lát, Tiểu Long háng giọng nói, nó sợ Quý ròm nghĩ ngợi rồi đâm ra thắc mắc lung tung nên tìm cách chuyển đề tài - Chiều mai mày đi chơi với tao không?

- Đi đâu?

- Ra bến xe Bình Triệu! - Tiểu Long đáp, rồi không đợi Quý ròm hỏi tiếp, nó chép miệng giải thích - Chú tao ở ngoài quê mới vô chơi. Chiều mai ổng về. Tao phải chở ổng ra đó đón xe đò.

Quý ròm nheo mắt:

- Bình Triệu có gì mà chơi?

Tiểu Long năn nỉ:

- Thì mày đi với tao cho vui! - Đang nói, nó bỗng sáng mắt lên - À, gần đó có công viên Văn Thánh! Đợi chú tao lên xe xong, tao với mày chạy qua đó chơi!

Nghe nói đi chơi công viên, Quý ròm đồng ý ngay. Nó cười hì hì:

- Đi thì đi!

Chiều hôm sau, Tiểu Long chở ông chú, Quý ròm chở túi hành lý và giỏ trái cây, cả hai lộc cộc đạp ra bến xe Bình Triệu.

Bến xe rộng mênh mông, từ cổng vào phòng vé phải qua một quãng dài. Cơ man là người. Cơ man là hàng hóa. Tất cả chen chúc, gồng gánh, đẩy kéo, trông ngợp cả mắt. Tiếng gọi nhau í ới, tiếng rao quả lạnh lạnh,

tiếng la hét chửi rủa và hàng chục loại âm thanh không rõ nguồn gốc khác, tất cả quyện vào nhau tạo nên một sự huyền ảo đáng kinh hãi.

Tiểu Long một tay dắt ông chú, một tay xách giỏ trái cây, đi thẳng lại chỗ bán vé. Ông chú nắm chặt tay cháu, tay kia ôm khư khư túi hành lý trước ngực, lật đật rảo bước theo.

Quý ròm đứng ngoài giữ xe, chờ mãi mới thấy Tiểu Long một mình đi ra.

- Chú mày lên xe rồi hả? - Quý ròm thở phào, hỏi.

- Ủ, bây giờ tao với mày chạy qua công viên Văn Thánh.

Tiểu Long vừa nói vừa cầm lấy ghi-đông. Quý ròm cũng hấp tấp phóng lên xe:

- Tao với mày đạp cho lẹ! Ở đây thêm một lát chắc tao xỉu mất!

Tiểu Long gật gù:

- Yên chí! Lát nữa tới Văn Thánh, mày sẽ khỏe ra liền!

Nào ngờ hai đứa mới ra khỏi cổng, vừa quẹo phải được một quãng, đã nghe có tiếng la thất thanh “Cướp! Cướp”.

Cả hai chưa kịp hiểu ra chuyện gì, bỗng nghe có tiếng chân chạy huỳnh huých phía sau rồi nhoáng một cái, một gã thanh niên phóng vụt qua. Đuổi theo sau là một người phụ nữ mặt mày hốt ha hốt hải, vừa chạy vừa cầu cứu một cách tuyệt vọng.

- Chắc là giật dây chuyền!

Tiểu Long quay lại nói với Quý ròm. Rồi với phản ứng nhanh nhẹn của con nhà võ, nó phóc xuống khỏi xe, mím môi rượt theo gã thanh niên.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, Quý ròm cũng vút đại chiếc xe bên lề đường, ba chân bốn cẳng đuổi theo.

Trong thoáng mắt, Tiểu Long đã vượt qu người phụ nữ và rút ngắn khoảng cách với gã thanh niên phía trước.

- Đứng lại! Đứng lại!

Tiểu Long vừa chạy vừa ngoác miệng hét lớn. Nhưng gã thanh niên vẫn giả điếc, cứ cắm đầu phóng thục mạng.

Thấy vậy, Tiểu Long điên tiết. Nó nghiêng chặt răng, cổ guồng mạnh đôi chân.

Khổ nỗi, gã kia không phải tay mơ. Tốc độ của gã gần như ngang ngửa với Tiểu Long, chỉ kém một chút xíu. Vì vậy phải rất khó nhọc Tiểu Long mới có thể nhích lại gần gã. Còn Quý ròm thì khỏi nói, nó lẹt đẹt hít bụi tít đằng sau.

Đang hăm hở rượt theo đối thủ, Tiểu Long bỗng điếng hồn khi nhìn thấy ngõ hẻm trước mặt. Nó thừa hiểu một khi gã thanh niên đã lẩn được vào đó thì coi như không còn cơ hội tóm được gã nữa. Ở các khu lao động như thế này, các ngõ hẻm bao giờ cũng có hàng trăm ngóc ngách chằng chịt như bát quái trận đồ, bọn đạo tặc đã chui vào đó hệt như lươn chui xuống bùn, có thánh mới mò ra!

Gã kia dường như cũng chỉ đợi có vậy. Sắp đến con hẻm, gã đột ngột tăng tốc, bứt khỏi Tiểu Long thêm một quãng.

Đang lo lắng và sốt ruột chưa biết làm sao, óc Tiểu Long vụt lóe lên một ý nghĩ. Nó vội dừng chân lại.

Đang lệt bệt thở dốc phía sau, Quý ròm bỗng trở mắt kinh ngạc, không hiểu tại sao đang rượt ngon trớn, thẳng bạn mình tự dừng lại khựng lại. Nhưng đến khi thấy Tiểu Long vội vã móc quả bóng nỉ trong túi ra thì nó hiểu ngay. Tuy vậy, Quý ròm vẫn theo dõi hành động của bạn mình bằng ánh mắt ngờ vực. Nó không tin là quả bóng chỉ chuyên dùng để ném xoài ném mận kia lại có thể “sát thương” được đối thủ.

Tiểu Long cũng ở trong tâm trạng nghi hoặc như Quý ròm. Cho đến khi cầm quả bóng trên tay, nó vẫn không thực sự tin tưởng về hiệu lực của thứ “vũ khí” bất đắc dĩ này. Nhưng đây là biện pháp cuối cùng, chẳng còn cách nào khác.

Tiểu Long rùn mình lấy thế và nheo mắt lại. Gã thanh niên lúc này đã chạy thêm được một đoạn và cách Tiểu Long gần mười mét. Chỉ cần ba cú phóng người nữa là gã đã có thể ung dung chui tọt và hém.

Tiểu Long cắn môi hít vào một hơi và vùng mạnh tay. Nó dồn hết sức mạnh vào cú ném nên quả bóng lao đi ngoang ngoảng. “Bốp” một tiếng, quả bóng đập ngay vào cẳng chân gã thanh niên.

“Ui da”, gã bật kêu lên và lảo đảo chúi người tới trước. Chĩa trong tích tắc đó, Tiểu Long đã vượt lên. Và khi gã vừa kịp lấy lại thăng bằng thì cánh tay cứng như thép của Tiểu Long đã chệt ngang cổ gã.

Chưa đầy một phút, một đám đông đã bu quanh “hiện trường”. Ai nấy đều bàn tán xôn xao về sự dũng cảm của Tiểu Long và Quý ròm, đặc biệt là về cú ném thần sầu của Tiểu Long. Nhất là mấy đứa nhóc. Chúng cứ xuýt xoa:

- Ảnh ném cứ y như trong phim!

- Còn “độc chiêu” hơn cả Hoàng Phi Hồng!

Khiến Tiểu Long sượng mề toi.

Người phụ nữ nạn nhân nhận lại sợi dây chuyền từ tay Tiểu Long với vẻ mặt xúc động và chưa hết thăng thốt. Chị cảm ơn Tiểu Long và Quý ròm rồi rít và hỏi xin địa chỉ của hai cậu bé để hôm nào đến đền ơn nhưng cả Tiểu Long lẫn Quý ròm đều từ tốn lắc đầu:

- Chuyện nhỏ mà, có gì đâu cô!

Ba anh công an xuất hiện ngay sau đó.

- Chuyện gì vừa xảy ra thế?

Một anh hỏi, mặc dù nhìn thoáng qua tình hình trước mắt, anh đã có thể đoán ra phần lớn sự việc.

Không đợi hỏi đến lần thứ hai, người phụ nữ bị giật dây chuyền nhanh nhẹn tường thuật lại toàn bộ câu chuyện.

Những người đứng chung quanh cũng háo hức góp phần không kém. Hễ mỗi lần người phụ nữ ngừng lại lấy hơi, ba, bốn người lại lật đặt giành nhau “bổ sung”, người nào cũng cố gân cổ để át giọng người bên cạnh.

Sau khi nắm rõ diễn biến câu chuyện, một anh sĩ quan công an, có vẻ là người chỉ huy, đưa mắt nhìn Tiểu Long, mỉm cười hỏi:

- Em là vận động viên ném bóng phải không?

- Dạ không ạ! - Tiểu Long lí nhí.

Câu trả lời của Tiểu Long khiến anh công an ngạc nhiên:

- Thế tại sao em ném bóng tài như vậy?

Tiểu Long liềm môi:

- Dạ, nhờ em tập! Ngày nào em cũng tập ném!

- Tập ném à? - Đôi mắt anh công an càng mở to - Để làm gì thế?

Tới đây thì Tiểu Long cà lăm, không biết trả lời như thế nào. Nó cảm thấy cái mục đích tập ném bóng của nó rất là kỳ khôi. Điều đó nó chỉ có thể kể với những đứa bạn thân như Quý ròm và nhỏ Hạnh. Ngay cả với anh Tuấn và anh Tú, nó cũng không dám tiết lộ, huống gì với người lạ!

Thấy Tiểu Long ấp a ấp úng, Quý ròm nhanh nhẩu đỡ lời giùm bạn:

- Bạn Tiểu Long tập ném bóng vì thương em gái đấy ạ!

Lời giải thích vắn tắt của Quý ròm càng khiến anh công an không hiểu gì cả. Anh chớp chớp mắt:

- Vì thương em gái? Là sao?

Chợt nhận ra câu nói không đầu không đuôi của mình, Quý ròm bèn lên gãi tai:

- Là như thế này này...

Rồi bất chấp cái nháy mắt ra hiệu ngăn cản của Tiểu Long, Quý ròm nhanh nhẩu kể lại câu chuyện thăm kín của bạn mình, bắt đầu từ cái buổi chiều nó bắt gặp Tiểu Long ngồi thẩn thờ một mình trên chiếc ghế gỗ sau vườn...

Câu chuyện về Tiểu Long khiến những người có mặt đều cảm động.

- Thôi, được rồi! - Cuối cùng, anh sĩ quan công an tặc lưỡi nói - Bây giờ thì các em đi theo anh về đồn!

Quý ròm tái mặt:

- Để làm gì ạ?

- Thì về đó rồi sẽ biết! - Giọng anh công an úp mở.

Mặc dù bất gặp nụ cười thân thiện trên môi người đối diện, Quý ròm vẫn không yên tâm. Nó chẳng rõ trò chơi ném lon mà tụi nó tham gia có bị coi là cờ bạc và liệt vào những hành vi phạm pháp hay không.

So với Quý ròm, Tiểu Long bình tĩnh hơn nhiều. Nó hờ hững theo chân các anh công an, chẳng lộ vẻ gì quan tâm hay lo lắng. Đầu óc nó mãi nghĩ đến ngày chủ nhật sắp tới, ngày mà nó hẹn với Quý ròm quay lại Đầm Sen. Câu chuyện Quý ròm vừa kể nhắc với nó rằng mục tiêu quan trọng nhất của nó vẫn đang còn ở phía trước.

Mãi bận bịu với nỗi day dứt trong lòng, Tiểu Long không nhìn thấy anh sĩ quan công an vừa bước vào phòng làm việc đã nhắc điện thoại gọi đi đâu đó. Cuộc đối thoại giữa các anh công an với gã tội phạm và người phụ nữ bị giật dây chuyện ở chiếc bàn kế đó, nó cũng chỉ nghe loáng thoáng. Chỉ đến khi biên bản đã được lập xong, người phụ nữ ra về và gã thanh niên đã được áp giải đi đâu đó, Tiểu Long mới giật mình khi nghe gọi tới nó.

- Các em lại đây! - Anh sĩ quan công an ngồi sau chiếc bàn, nói bằng giọng điềm đạm.

Đến lúc này, Tiểu Long mới bắt đầu hoang mang. Nó chẳng hiểu chuyện gì sắp xảy ra với hai đứa nó. Vừa bước lại chỗ chiếc bàn, Tiểu Long vừa hồi hộp liếc về phía Quý ròm, thấy thằng này mặt mày cũng xanh lè xanh lét.

Thấy hai cậu bé có vẻ căng thẳng, anh công an mỉm cười trấn an:

- Các em chờ cho một chút! Chẳng có gì đáng lo đâu!

Anh công an vừa nói xong thì cửa phòng xịch mở. Hai người bước vào, một người cầm máy quay phim, người kia cầm một chóa đèn cực lớn.

Tiểu Long quay sang Quý ròm, hỏi nhỏ:

- Chuyện gì vậy mày?

Quý ròm chưa kịp đáp thì anh công an đã lên tiếng. Anh nhìn thẳng vào mặt Tiểu Long:

- Bây giờ anh hỏi câu gì em trả lời câu nấy! Cứ kể đúng như sự thật, rõ ràng, bình tĩnh, hết như đang trò chuyện với bạn bè vậy! Sao, được không?

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Được ạ!

- Hay lắm! - Anh công an gật gù - Thế thì chúng ta bắt đầu!

Ngay lập tức, hai người vừa mới tới bật đèn chiếu sáng và chĩa ống kính quay phim về chỗ chiếc bàn.

Tiểu Long liếc đôi môi khô khốc và nhìn thẳng vào anh công an, trân mình chờ đợi.

Thoạt đầu, anh công an hỏi về tình huống xảy ra ngoài bến xe, về động cơ thúc đẩy Tiểu Long và Quý ròm không nê nguy hiểm đuổi theo tên cướp giết. Tiếp theo anh hỏi về tài nghệ ném bóng của Tiểu Long, về nguyên nhân nào đã thúc đẩy nó rèn luyện được trình độ như vậy.

Nói chung, những câu hỏi không khó như Tiểu Long nghĩ. Nó trả lời mạch lạc, suôn sẻ và tự nhiên. Quý ròm ngồi bên cạnh nghiêm nghị theo dõi, khi nào thấy bạn mình lúng túng hoặc quên chi tiết này chi tiết nọ, nó lại nhiệt tình lên tiếng nhắc.

- Tốt lắm! - Kết thúc buổi quay phim, anh sĩ quan công an xoa xoa tay, về hài lòng.

Tới đây, Quý ròm không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Nó gãi đầu, hỏi:

- Thưa, quay phim để làm gì thế ạ? Có phải để đưa vào hồ sơ vụ án không?

- Ồ không! - Anh công an bật cười - Đây là chương trình người tốt việc tốt trong phong trào ổn định an ninh trật tự trên đường phố của Đài truyền hình! Tối thứ sáu này, lúc 9 giờ, các em nhớ mở ti-vi đón xem!

9. Chương 09

Chuyện hai đứa sắp được lên ti-vi khiến Quý ròm khoái chí vô kể. Nó nôn nao tính đếm từng ngày, mong cho chóng đến thứ sáu.

Sáng thứ sáu, lúc tan học, Quý ròm đón nhỏ Hạnh ngay trước cổng trường, hạ giọng ra bộ bí mật:

- Chín giờ tối nay Hạnh nhớ bật ti-vi đấy nhé!

- Có gì hay không?

- Có! Hay lắm!

- Chương trình gì vậy? - Nhỏ Hạnh tò mò.

Quý ròm nhún vai:

- Thì mở ra coi rồi sẽ biết!

Buổi chiều, Quý ròm cũng nói với nhỏ Diệp y như vậy:

- Chín giờ tối nay mày nhớ bật ti-vi đấy nhé!

- Có cái lương hả?

- Không phải.

- Hay là bóng đá?

- Cũng không phải.

Nhỏ Diệp trố mắt:

- Chứ có cái gì?

Quý ròm nhếch mép:

- Thì mày cứ mở ti-vi rồi biết!

- Sao anh không mở mà phải là em? - Nhỏ Diệp cắc có hỏi.

Quý ròm khịt mũi:

- Tối nay tao không có nhà!

- And đi đâu vậy?

Thấy nhỏ Diệp cứ hỏi lần tới, Quý ròm sầm mặt, làu bàu:

- Tao đi đâu kệ tao, mày thắc mắc làm chi!

Bị anh rầy, nhỏ Diệp tức mình dọa:

- À, chín giờ tối mà anh còn đi nhong nhong ngoài đường há! Em méc mẹ cho coi!

Quý ròm bĩu môi:

- Cho mày méc!

Thực ra Quý ròm chẳng đi đâu long nhong. Nó chỉ định chạy qua nhà Tiểu Long. Nó muốn trải qua cảm giác thích thú khi chứng kiến phản ứng của gia đình Tiểu Long lúc con mình bất ngờ xuất hiện trên ti-vi như một người hùng.

Nhưng khi đặt chân qua ngưỡng cửa nhà bạn, Quý ròm vô cùng sửng sốt khi thấy mọi người đều sinh hoạt bình thường, còn chiếc ti-vi trắng đen thì đang nằm lặng câm trên đầu tủ.

Liếc đồng hồ, thấy gần tới chín giờ, Quý ròm hoảng hốt ngoắc Tiểu Long:

- Ti-vi nhà mày lại hư hả?

- Không.

- Vậy sao mày không bật lên coi?

Tiểu Long ngó lơ chỗ khác:

- Tao không muốn.

- Không muốn? - Quý ròm há hốc miệng - Sao lại không muốn?

- Tao cũng chẳng biết! - Tiểu Long gãi gáy, ấp úng - Có lẽ tại tao thấy nó kỳ kỳ sao ấy!

- Thôi đi, đừng có điên! - Quý ròm hừ giọng - Mày không mở thì tao mở!

Nói xong, Quý ròm rảo lại chỗ chiếc máy, thò tay bậc công tắc. Tiểu Long tính kêu lên nhưng rồi sợ ba mẹ và hai ông anh nghe thấy, đành đứng lặng người tại chỗ nhẩn nha trông theo.

Ti-vi mở đúng ngay lúc chương trình an ninh trật tự trong tuần mới bắt đầu.

Mọi người vừa hướng mắt về phía màn ảnh truyền hình đã vội ngẩn người ra khi thấy Tiểu Long và Quý ròm đang ngồi... trong đó.

- Ba ơi! Mẹ ơi! - Nhỏ Oanh reo lên thích thú - Có anh Long và anh Quý ở trong ti-vi nè!

Còn mẹ Tiểu Long thì ôm ngực:

- Ôi trời ơi! Con làm gì mà người ta bắt con về đồn công an thế con?

Tiểu Long chưa kịp đáp thì ba đã hắng giọng:

- Im nào! Để xem thử là chuyện gì!

Mọi người liền im lặng dán mắt vào màn hình.

Trước khi Tiểu Long trả lời “phỏng vấn” anh sĩ quan công an biểu dương một cách trân trọng thành tích bắt cướp trên đường phố của nó và Quý ròm, còn giới thiệu cả địa chỉ nhà ở, khu phố, phường, quận hai đứa đang ở nữa.

Cả nhà lập tức ồn ào hẳn lên.

Nhỏ Oanh vỗ tay đôm đốp:

- Anh Long ném bóng tài quá! Trúng ngay chân kẻ cướp!

Ba e hèm một tiếng:

- Chuyện thế mà nó giấu biệt!

Mẹ thở phào và buông hai tay ra khỏi ngực:

- Vậy mà cứ tưởng nó làm chuyện gì bậy!

Anh Tuấn và anh Tú cũng cười cười nhìn về phía Tiểu Long khiến nó bối rối đưa nắm tay lên quệt mũi.

Quý ròm bật ti-vi xong, chạy lại ngồi cạnh Tiểu Long. Nó huých khuỷu tay vào hông bạn:

- Thích nhé!

Khiến thằng này ngượng đỏ mặt.

Nhưng cả nhà chỉ náo nhiệt vui vẻ được lúc đầu. Đến khi Tiểu Long trả lời anh công an về động cơ tập ném bóng của mình thì không khí đột nhiên trĩu xuống.

Một nỗi xúc động pha lẫn buồn bã dần len vào trái tim mọi người. Ngay cả Quý ròm vốn là đứa biết đầu đuôi tự sự, vậy mà bây giờ nghe Tiểu Long bùi ngùi thuật lại trên ti-vi nỗi mơ ước tuyệt vọng của em mình về một món đồ chơi vốn dĩ bình thường đối với bao gia đình khác, cũng như sự phấn đấu và khổ luyện âm thầm của mình để có kiếm con gấu nhồi bông về cho em, nó không khỏi cảm thấy nao nao.

Nhỏ Oanh lúc này hào hứng là thế, bây giờ cũng ngồi buồn xo, mũi khịt khịt còn mắt thì đỏ hoe.

Thấy tình hình có vẻ nặng nề, vả lại biết đây là chuyện riêng của gia đình bạn, Quý ròm đứng dậy chào về.

Quý ròm vừa khuất sau cánh cửa, nhỏ Oanh vội vàng nhóm dậy chạy vụt lại chỗ Tiểu Long, đầm thùm thụp vào lưng anh, trách móc bằng một giọng sục sục:

- Vậy mà anh dám nói xạo em là anh tập ném chim hén!

Tiểu Long không nói gì, cũng chẳng dám nhìn ai. Nó dán mắt vào hai bàn tay đặt trên đùi, tự dưng thấy buồn vô hạn.

Mãi một lúc, nó nghe tiếng mẹ thở dài:

- Thật khổ thân chúng mày! Sao chúng mà không nói sớm với ba mẹ?

Mẹ nói “chúng mày” nhưng Tiểu Long biết là mẹ nói với mình. Nhưng làm sao nó có thể nói với ba mẹ những chuyện như thế này được. Hằng ngày ba mẹ phải lo toan biết bao nhiêu là chuyện. Nó không nỡ làm cho ba mẹ phải bận lòng thêm. Hơn nữa, ba mẹ cũng chẳng có tiền. Nếu muốn mua được con gấu bông cho nhỏ Oanh, ba mẹ phải chắt bóp, dành dụm trong rất nhiều ngày. Không, Tiểu Long không bao giờ muốn thế!

Suốt buổi tối hôm đó, ba không nói một tiếng nào. Ba cũng chẳng trách Tiểu Long. Nhưng không vì vậy mà Tiểu Long thấy nhẹ nhõm hơn. Nhìn ba nằm lặng lẽ hút thuốc trên chiếc ghế bố đằng góc nhà, Tiểu Long cứ nghe lòng mình bồn chồn sao sao ấy.

Về trầm ngâm khác thường của anh Tuấn và anh Tú càng khiến Tiểu Long thêm xốn xang. Cả hai không hện mà cùng leo lên đi-văng buông mùng ngủ sớm, bỏ hăng cuộc đấu cờ thường lệ.

Tiểu Long nằm trần trọc đến tận nửa đêm, lòng cứ thấp thỏm mong trời chóng sáng. Ngày mai đã là thứ bảy. Sau thứ bảy là chủ nhật. Chủ nhật, nó và Quý ròm sẽ quay lại Đầm Sen. Lần này, nó nhất quyết sẽ tập trung tinh thần cao độ cho cuộc quyết đấu. Nó sẽ ném đồ năm chồng lon liên tiếp ngay từ loạt bóng đầu tiên. Nó sẽ đem con gấu bông về cho em gái nó ngay trong chiều hôm đó. Nhỏ Oanh sẽ hôn hờ ôm con gấu bông vào lòng nựng nịu “Ngủ đi, gấu bông ngoan của chị!” thay vì giả vờ ôm chiếc gối vải như trước nay.

Trong trí tưởng tượng của Tiểu Long, lúc đó đôi mắt nhỏ Oanh sẽ long lanh như hai giọt nước và miệng thì cười toe toét khoe cả hàm răng sún ra ngoài. Còn nó thì đứng bên cạnh, hai tay chống nạnh, âu yếm nhìn em với vẻ tự hào. Dĩ nhiên chia sẻ niềm vui với nhỏ Oanh còn có ba mẹ và anh Tuấn anh Tú nữa. Mặt mày mọi người đều rạng rỡ, hân hoan. Và hẳn nhiên trong nhà lúc đó ngập tràn một thứ không khí vui tươi, nhẹ nhõm. Chứ chẳng nặng trĩu như bữa nay, mặt mày ai nấy đều dầu dầu nghĩ nghĩ.

Nghĩ đến tình cảnh hiện tại, Tiểu Long lại thấy bứt rứt khó ngủ. Mãi đến quá nửa đêm, khi tiếng xe vọng lại từ ngoài đầu hẻm thưa thớt dần, nó mới chập chờn một giấc đi.

Chỉ đến sáng, khi đến lớp học, được bạn bè xúm lại khen ngợi và tò mò hỏi han, Tiểu Long mới tạm quên đi nỗi phiền muộn.

- Hồi hôm, tao thấy mày với thằng Quý ròm trên ti-vi nè! - Một đứa khoe.

- Tao cũng thấy nữa! - Đứa khác vội tiếp lời - Tao còn khoe với ba mẹ tao là tụi mày học chung lớp với tao!

Lại một đứa rụt cổ, xuýt xoa:

- Tụi mày gan thật! Gặp tao là tao chả dám! Nhỡ bọn cướp móc súng ra “pằng” một phát thì banh xác!

- Xì! - Đứa đứng cạnh bấu môi - Tên cướp này làm gì có súng!

- Sao mày biết?

- Sao lại không biết? Nếu có súng thì nó đã móc ra “pằng” thằng Tiểu Long và thằng Quý ròm què giò từ khuya rồi!

Tiểu Long mỉm cười nhìn các bạn đầu khẩu. Nó chẳng quan tâm đến việc tên cướp hôm nọ có mang súng trong người hay không.

Nhưng Quý ròm thì không chịu được. Nó cảm thấy rượt bắt một tên cướp không có vũ khí trong tay chẳng có vẻ gì là “phiêu lưu mạo hiểm” cho lắm. Hơn nữa, giọng điệu coi thường của đứa bạn vừa rồi càng khiến nó lộn ruột. Vì vậy, nó hừ mũi:

- Tên cướp không có súng nhưng có dao!

- Dao?

- Ừ. Con dao nhọn hoắt. Chỉ cần nhìn thấy con dao đó thôi thì là khối đứa đã vỡ mật ra rồi!

- Nó cầm dao trong tay à?

- Tất nhiên rồi! - Quý ròm nhún vai - Nếu nó không cầm trong tay thì làm sao tao biết con dao nhọn hoắt!

- Eo ơi, thế nó có đâm tụi mày không?

- Không đâm thì nó rút dao ra làm gì? Chẳng lẽ để... gọt khoai tây? - Thấy thằng bạn hỏi tới hỏi lui với vẻ nghi ngờ, Quý ròm cau mày vặn lại.

Người đối thoại gãi gãi đầu:

- Nhưng nếu vậy thì tại sao hai đứa mày lại... chẳng xây xát một tí tẹo nào?

- Xây xát thế nào được mà xây xát! - Quý ròm đáp bằng giọng khinh khỉnh - Nó vừa rút dao đâm tới là tao dùng thế võ Oshin đá văng con dao đi chứ lại!

Thế võ của Quý ròm khiến tụi bạn tròn xoe mắt:

- Mày vừa nói thế võ gì thế?

Sực nhận ra mình vừa quen miệng nói bừa, Quý ròm lúng túng chữa lại:

- À, à, tao vừa nói đến thế võ... Ô... Ô-tô-ca...

Thấy bạn mình nói lại lần thứ hai vẫn trật, Tiểu Long vội vàng đỡ lời:

- Osoto-Otoshi!

- À, đúng rồi! - Quý ròm chớp ngay lấy cơ hội - Đó là thế Osoto-Otoshi! Thế võ này mày mới dạy nên tao chưa kịp nhớ tên!

Thấy Quý ròm tự đứng tôn mình lên làm “sư phụ” ngang xương, Tiểu Long dở khóc dở cười. Nhưng vì Quý ròm lỡ ba hoa quá trớn, đang lăm vào thế kẹt, Tiểu Long đành làm thinh.

Còn tại bạn thấy Quý ròm đem Tiểu Long ra làm bằng chứng, đứa nào đứa nấy tin ngay. Tiểu Long tay chân cứng như thép nguội, lại mang đai đen đệ nhị đẳng Taekwondo. Nó ít chơi trò đánh nhau nhưng một khi đã ra đòn, đối thủ chỉ có nước bỏ càng. Điều đó đứa nào cũng biết. Vì vậy, một khi nó đã dạy võ cho Quý ròm thì chắc chắn cái thằng còm nhom còm nhom này không phải là hạng xoàng.

Nhờ uy tín của Tiểu Long mà trong nháy mắt tại bạn đang bu quanh kia đã nhìn Quý ròm bằng một con mắt khác. Và Quý ròm sướng phổng mũi khi nghe có tiếng xuýt xoa:

- Cái thể võ Osoto gì đó ghê thật! Vậy mà tao cứ tưởng những đứa tay chân gầy khẳng gầy kheo không biết đánh nhau chứ!

Chỉ có nhỏ Hạnh là biết tổng trò huênh hoang của Quý ròm. Khi Quý ròm đang khoe khoang vung vít trước đám đông về tài đá vắng dao của mình, nhỏ Hạnh đứng nghe, không nói gì. Nhưng đến lúc ra về, nó lại gần Quý ròm, hạ giọng tình quái hỏi:

- Con dao mà Quý đá vắng hôm nọ là con dao bằng nhựa phải không?

10. Chương 10 (Hết)

Tiểu Long vừa ôm cặp bước vào nhà đã há hốc miệng, sững sờ chôn chân ngay ngưỡng cửa.

Sự có mặt đông đủ của mọi người khiến nó vô cùng kinh ngạc. Thường khi, ba đi làm chiều tối mới về. Anh Tuấn và anh Tú cũng vậy. Trước nay hai anh thường ở lại trưa tại xí nghiệp. Vậy mà trưa nay tất cả lại đột nhiên trở về nhà, bảo Tiểu Long không sưng sốt sao được!

Sau một thoáng bối rối, Tiểu Long rút rề bước lại chỗ chiếc bàn học nhỏ đóng bằng gỗ tạp kê ở góc nhà, nhét dầm dúi chiếc cặp vào ngăn bàn rồi vội vàng lĩnh ra phía sau mức nước rửa mặt.

Lúc quay vào, bắt gặp nhỏ Oanh đang lục đục dọn chén bát, Tiểu Long lại gần, thì thầm hỏi:

- Lúc này mày về, ba đã về chưa?

- Chưa! Ba mới về tối!

- Chiều nay ba ở nhà hả?

Nhỏ Oanh lắc đầu:

- Không! Khi này em nghe ba nói lát chiều ba đi lại!

Tiểu Long lo lắng hỏi:

- Mày có biết ba về nhà để làm gì không?

Nhỏ Oanh lại lắc đầu:

- Em không biết!

Tiểu Long cắn môi:

- Còn anh Tuấn với anh Tú?

- Em cũng không biết!

Tiểu Long tắc tắc lưỡi. Nó biết có hỏi nhỏ Oanh nữa cũng vô ích. Em gái nó không biết gì thật.

Nỗi băn khoăn trong lòng Tiểu Long mỗi lúc một nung nấu. Nó nhủ mày nghĩ ngợi cả buổi vẫn chẳng đoán ra nguyên nhân của sự việc bất thường này. Cho tới lúc ngồi vào bàn ăn, lòng nó vẫn không ngớt phập phồng nghi ngại.

Sự việc càng tăng thêm phần nghiêm trọng với sự có mặt của mẹ bên bàn ăn. Thường ngày, nhỏ Oanh phải đem cơm ra đầu hẻm cho mẹ để mẹ vừa ăn vừa trông hàng. Nhưng trưa nay, mẹ gửi chiếc xe đẩy cho con bé bán bánh mì kẻ đỏ trông hộ để vào nhà ăn cơm. Thật là chuyện hiếm có!

Nhưng rốt cuộc bữa ăn diễn ra không nặng nề như Tiểu Long nghĩ. Mọi người đều cười nói vui vẻ và hầu như không ai nhắc gì đến câu chuyện tối hôm qua.

Cho đến cuối bữa ăn thì Tiểu Long đã trấn tĩnh hoàn toàn. Thậm chí nó còn nghĩ: Hay việc mọi người trở về nhà trưa nay chỉ là sự tình cờ?

Nhưng diễn biến tiếp theo đã nhanh chóng xóa sạch ý nghĩ đó của Tiểu Long.

Khi mâm cơm được nhỏ Oanh dọn xuống bếp, ba vừa nhăm nháp tách trà trên tay vừa lờ mờ nhìn hai người con lớn:

- Sao trưa nay hai con bỗng dưng kéo nhau về nhà vậy?

Trước câu hỏi của ba, anh Tú ngồi im không nói gì. Còn anh Tuấn thì cười cười hỏi lại:

- Chứ còn ba, sao trưa nay ba cũng về nhà?

Ba khẽ nhún vai, giọng nghiêm nghị:

- Đây không phải là chuyện của hai con!

Rồi chậm rãi móc từ trong túi áo ra một xấp tiền, ba đặt lên bàn và nhìn Tiểu Long:

- Đây là số tiền một trăm ngàn! Chiều nay con cầm ra cửa hàng Sao Mai mua con gấu bông cho em!

Tiểu Long nhìn xấp tiền, ngập ngừng hỏi:

- Tiền ở đâu ba có vậy?

Ba mỉm cười:

- Con đâu cần biết điều đó làm chi! Con cứ cầm lấy đi mua đồ chơi cho em là được rồi!

Tiểu Long còn đang ngần ngừ thì anh Tuấn đã móc một xấp tiền trong túi ra:

- Em cầm lấy tiền này đi mua nè! Tiền của ba để ba trả lại cho người ta!

Bất gặp ánh mắt không bằng lòng của ba, anh Tuấn vội vã nói thêm:

- Ba cứ yên tâm! Đây là tiền tạm ứng lương của con!

- Tiền tạm ứng thì đằng nào cũng sẽ bị trừ lại thôi! - Anh Tú bỗng đột ngột lên tiếng, rồi anh vừa cười vừa từ từ lôi ra khoản tiền của mình - Còn đây là tiền bồi dưỡng làm ngoài giờ trước nay em vẫn để dành! Số tiền này để mua gấu bông cho nhỏ Oanh là hợp lý nhất!

Anh Tuấn chưa kịp phản ứng thì mẹ thỉnh linh xua tay:

- Cất đi! Cất hết đi! Khổ quá, chẳng có khoản tiền nào của ba cha con có thể dùng vào việc này cả! Hợp lý nhất là mua con gấu bông bằng tiền hốt hụi của tôi sáng nay đây nè!

Nói xong, mẹ đứng dậy bước lại mở tủ lấy ra một gói giấy bạc được buộc dây cẩn thận.

Mẹ đặt gói bạc lên bàn, chuẩn bị tháo dây thì ba đã lên tiếng:

- Khoan đã! Ai cũng muốn mua con gấu bông cho nhỏ Oanh, vậy hợp lý nhất là để nhỏ Oanh tự chọn lấy!

Rồi quay sang nhỏ Oanh, ba nháy nháy mắt:

- Thế nào con gái? Trong bốn xấp tiền đang đặt trên bàn, con chọn xấp nào?

Khi từ dưới bếp đi lên, nhỏ Oanh chạy lại ngồi cạnh mẹ và từ nãy đến giờ, nó đã nghe rõ hết mọi chuyện. Sung sướng và cảm động trước tình thương yêu và sự chăm sóc của ba mẹ và các anh, nó phải cố lắm mới ngăn được nước mắt khỏi lăn dài xuống má.

Nghe ba hỏi, nó chỉ biết cúi đầu lí nhí:

- Dạ, con không biết!

Thấy con gái không hiểu ý cái nháy mắt ra hiệu của mình, ba bực mình quay sang Tiểu Long:

- Em con không quyết định được thì con quyết định!

Tiểu Long hít vào một hơi:

- Con quyết định... chẳng lấy tiền của ai cả!

- Thế nghĩa là sao? - Ba ngạc nhiên kêu lên.

Những người khác cũng tỏ vẻ ngỡ ngàng trước câu trả lời của Tiểu Long.

- Chủ nhật này con sẽ trở lại gian hàng trò chơi ở Đầm Sen để đem con gấu bông về! - Tiểu Long nói bằng một giọng quả quyết.

- Không được đâu con ơi! - Ba khẽ lắc đầu - Chớ bao giờ nghĩ đến chuyện viễn vông đó nữa!

Tiểu Long vẫn khẳng khái:

- Nhưng lần này nhất định con sẽ thắng cuộc!

- Không được! - Ba tỏ ra còn cương quyết hơn - Làm thế nào thì làm nhưng tối nay dứt khoát phải có con gấu bông trong nhà!

Lời phán của ba khiến Tiểu Long xui lơ. Nó chưa biết phải kéo nài thế nào thì anh Tuấn đã đứng lên:

- Nếu không ai quyết định được thì con quyết định! Mỗi người sẽ góp vào một phần tư, thế là công bằng! Thôi, con đi làm đây!

Nói xong, anh chộp vội chiếc túi treo trên vách và chạy vụt ra khỏi nhà.

- Con đồng ý!

Anh Tú nói, rồi cũng lật đật đi tuốt.

Ba mỉm cười nhìn mẹ:

- Thế mà hay đấy!

Rồi ba cúi xuống ôm thùng đồ nghề và quay sang Tiểu Long:

- Chiều nay nhớ đi mua đồ chơi cho em đấy nhé!

Tiểu Long gật đầu và lặng lẽ nhìn theo dáng người khắc khổ của ba mỗi lúc một xa dần, lòng chợt dâng lên một cảm giác băng khuâng khó tả.

Buổi chiều, lúc Tiểu Long và nhỏ Oanh chuẩn bị dắt xe ra khỏi nhà thì khách đến.

Khách đột ngột bước vào, tay ôm theo một con gấu bông to sụ khiến hai anh em ngỡ ngác nhìn nhau, không rõ chuyện gì.

- Chào cháu!

Khách mỉm cười lên tiếng. Nghe giọng nói quen quen, Tiểu Long nhìn sững vào mặt khách và khi nhận ra đó là người phụ nữ bị giật dây chuyền hôm nọ ở ngoài bến xe, nó liền reo lên:

- A, thì ra là cô! Mời cô ngồi chơi!

Người phụ nữ vừa ngồi xuống ghế, Tiểu Long đã vội thắc mắc ngay:

- Sao cô biết nhà cháu ở đây?

- Dễ thôi! Hôm trước cô hỏi nhà, cháu và bạn cháu giấu biển! Nhưng hôm qua trên ti-vi người ta đã chỉ cho cô!

Tiểu Long “à” một tiếng và nghe mặt mình đỏ lên. Có thể mà nó cũng quên khuấy đi mất!

Người phụ nữ nhìn nhỏ Oanh:

- Em gái cháu đây hả?

- Dạ.

Người phụ nữ liền chìa con gấu bông trên tay về phía nhỏ Oanh, giọng dịu dàng:

- Quà của cô tặng cháu đây! Khi nghe câu chuyện của anh cháu trên ti-vi, cô vội vã đến ngay cửa hàng Sao Mai định mua con gấu bông mà cháu thích nhưng người ta bảo vừa bán nó đi rồi. Cô đành phải mua con này!

Nhỏ Oanh nhìn con gấu bông trước mặt bằng ánh mắt thích thú, mặt rạng lên. Nhưng nó vẫn đứng im không chìa tay ra, vẻ lưỡng lự.

Thấy thế, người phụ nữ tươi cười trấn an:

- Cháu cứ cầm đi! Mẹ cháu không la đâu! Cô đã gặp mẹ cháu ở ngoài đầu hẻm và đã xin phép mẹ cháu rồi!

Đến lúc đó, nhỏ Oanh mới sè sè đưa tay ra đón con gấu bông âu yếm ôm vào lòng.

- Cảm ơn cô! - Nó nói, giọng lấp bắp vì sung sướng.

Người phụ nữ đứng lên:

- Cháu không cần cảm ơn cô! Cháu phải cảm ơn anh cháu mới đúng!

Người phụ nữ vừa đi khỏi chừng mười lăm phút thì có tiếng xe đỗ xịch trước cửa. Rồi hai anh công an bước vào.

Tiểu Long nhận ra ngay đó là hai anh công an đi cùng người sĩ quan hôm nọ. Nó vừa mở miệng định chào nhưng chưa kịp cất lời đã khựng ngay lại khi thoáng thấy con gấu bông trên tay anh công an đi sau. Chỉ cần nhìn lướt qua, Tiểu Long đã biết ngay đó là con gấu bông trước nay vẫn bày trong tủ kính ở cửa hàng Sao Mai. Nhỏ Oanh vẫn luôn ao ước con gấu bông này và ngày nào cũng nhờ Tiểu Long lúc đi học về ngang nhìn vào trong tủ kính xem thử con gấu vẫn còn đó hay đã bị ai mua mất, rồi về nhà kể lại cho nó hay. Chính vì ngày nào cũng “theo dõi” con gấu bông này đến mòn con mắt nên bây giờ vừa trông thấy, Tiểu Long đã nhận ra ngay lập tức.

Nhỏ Oanh cũng nhìn ra con gấu bông quen thuộc. Nó đứng sát sau lưng Tiểu Long, cầm vạt áo anh giật giật.

Anh công an đi trước vỗ vai Tiểu Long, giọng vui vẻ:

- Làm gì mà sưng người ra thế? Em nhận ra con gấu bông này à?

Tiểu Long chớp mắt:

- Dạ, đó là con gấu bông ở cửa hàng Sao Mai.

Anh công an đi sau gật đầu và đặt con gấu bông lên bàn:

- Đúng rồi! Và từ nay con gấu bông này sẽ thuộc về nhà ta!

- Thưa... - Tiểu Long ngập ngừng.

- Sao kia?

Tiểu Long gãi đầu:

- Tui em đã có gấu bông rồi ạ!

Vừa nói Tiểu Long vừa chỉ tay về phía con gấu bông đang đặt trên đi-văng.

Hai anh công an ngoảnh cổ nhìn theo tay chỉ của Tiểu Long và cùng reo lên:

- Ôi, ở đâu ra thế này?

- Người ta vừa đem tới tặng tụi em đây ạ!

- Ai thế?

- Dạ, chính người phụ nữ bị giết dây chuyền bữa trước.

- Ồ! - Anh công an đứng gần Tiểu Long trợn mắt kêu lên - Cô ta đã kịp đến đây rồi kia à? Thế thì nhanh thật!

Tiểu Long hào hứng kể:

- Cô ấy bảo cô ấy đến cửa hàng Sao Mai định hỏi mua con gấu bông mà em cháu thích nhưng người ta đã vừa mới bán. Thế là cô ấy phải mua con gấu khác! Hóa ra các anh đã đến đó!

Anh công an đứng trước quay lại nhìn đồng bạn, mỉm cười:

- Thì ra chúng ta vẫn nhanh hơn!

Rồi quay sang anh em Tiểu Long, anh nghiêm giọng nói:

- Nhưng dù sao con gấu bông của người phụ nữ đó cũng chẳng liên quan gì đến con gấu bông của tụi anh! Đây vừa là quà tặng vừa là phần thưởng cho sự đóng góp của em vào công cuộc bảo vệ trật tự trị an của ngành công an!

Rồi không để Tiểu Long kịp phản ứng, anh nháy mắt:

- Chào nhé!

Cho đến khi chiếc xe rô máy vọt đi, Tiểu Long vẫn không thốt được tiếng cảm ơn đang nghẹn ngang cổ họng. Những sự ứng phó của nó bỗng nhiên trở nên chậm chạp, vụng về.

Khi quay đầu lại, bắt gặp con gấu bông xinh xắn đang ngồi trên bàn giương mắt nhìn mình, Tiểu Long phải chớp mắt hai, ba lần để thực sự tin rằng món đồ chơi trong mơ này từ nay sẽ mãi mãi cư ngụ trong căn nhà lụp xụp, nhỏ bé của mình.

Nhỏ Oanh quần quít bên hai con gấu bông suốt cả buổi chiều. Nó hết bông bế, đong đưa lại nựng nịu, hôn hít.

Tiểu Long ngồi bên cạnh nhìn em chơi đùa bằng ánh mắt âu yếm. Đối với nó lúc này, cuộc sống thật là tươi đẹp.

Chợt có tiếng hắng giọng vang lên ngoài cửa.

- Ba về đây! - Tiểu Long hớn hờ nói.

Ngay lập tức, nhỏ Oanh đứng bật dậy. Mỗi tay một con gấu bông, nó hân hoan chạy ào ra cửa, bụng nghĩ chắc ba sẽ ngạc nhiên ghê lắm khi trông thấy nó như thế này.

Người đàn ông ngạc nhiên thật. Vừa đặt chân qua khỏi cửa, ông đứng sững lại, thẳng thốt kêu lên:

- Ôi, gấu bông ở đâu mà lắm thế này?

Nhỏ Oanh cũng ngỡ ngàng không kém. Tiếng reo chưa kịp bật ra khỏi miệng đã vội tắt ngấm. Nó đứng đờ người tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn... con gấu bông trên tay người khách lạ.

- Ô kìa, chú! - Nhắc thấy chòm râu rậm của người đàn ông, Tiểu Long tròn xoe mắt - Sao chú cũng đến đây?

- Không đến đây thì đến đâu! - Người đàn ông e hèm một tiếng rồi thông thả đi cà nhắc vào nhà.

Không đợi Tiểu Long mời, ông thản nhiên ngồi xuống ghế và hỏi bằng giọng trách móc:

- Sao cháu không đến chỗ chú nữa?

- Cháu định chủ nhật này sẽ đi đến đó! - Đang nói, Tiểu Long bỗng liếm môi, ngập ngừng - Nhưng bây giờ có lẽ chuyện đó... không còn cần thiết nữa!

- Ủ, đúng là không cần nữa! - Người đàn ông gạt đầu và vỗ vỗ vào con gấu bông trên tay - Chú đã mang quà đến cho cháu đây rồi!

- Ôi, sao lại thế được? - Tiểu Long bối rối - Cháu đã thắng được chú đâu!

Người đàn ông vò chòm râu rậm, tặc tặc lưỡi:

- Công bằng mà nói thì xem như cháu đã thắng cuộc! Lần trước nếu chú không cố tình làm cháu phân tâm thì cháu đã ném đổ chồng lon thứ năm rồi!

Rồi ông chép miệng nói thêm:

- Hơn nữa, tối hôm qua, chú đã nhìn thấy cháu trên ti-vi. Nếu sớm biết được tại sao cháu nung nấu có được con gấu bông như vậy, chú đã tặng quách cho cháu từ lâu rồi!

Nhã ý của người chủ gian hàng trò chơi khiến Tiểu Long vừa cảm động vừa hoang mang. Nó ngần ngừ:

- Nhưng bây giờ em cháu đã có những hai con gấu bông rồi ạ!

Người đàn ông vui vẻ gạt gù:

- Chắc người ta cũng vừa đem tới tặng chứ gì! Nhưng thế cũng chẳng sao! Càng nhiều thì chơi càng thích!

Rồi không để Tiểu Long từ chối, ông chuyển qua đề tài khác:

- Hôm nào rảnh, cháu và các bạn cứ đến chỗ chú chơi nhé!

- Vâng ạ.

- Tất nhiên là chỉ tới chơi thôi! - Người đàn ông vừa đứng lên vừa nheo mắt hóm hỉnh - Chứ ném bóng tài như cháu, chú không dại gì thách đấu để sạt nghiệp đâu!

Tiểu Long đưa người đàn ông râu rậm ra tận đầu hẻm. Cho đến khi ông ngồi lên xích-lô rồi, nó mới nhớ ra, liền cuống quýt nói:

- Cảm ơn chú nhiều ạ!

Người đàn ông chìa một ngón tay làm ra vẻ đe dọa:

- Nhớ đấy! Nhớ đến chơi với chú!

Tiểu Long đứng thẩn thờ nhìn theo chiếc xích-lô một lúc lâu.

Khi quay trở vào, nó bắt gặp mẹ ngồi sau chiếc xe đẩy đang tươi cười nhìn nó.

Mẹ khẽ nói, khi nó đến gần:

- Hôm nay là ngày hạnh phúc của gia đình ta, con ạ!

Tiểu Long nhận ra giọng mẹ run run. Rồi bất giác thấy tay mình cũng run run, nó liền thu nắm tay lại đưa lên quệt mũi. Ngay trong khoảnh khắc đó, Tiểu Long bỗng cảm thấy nôn nao dễ sợ. Nó mong ba và anh Tuấn, anh Tú chóng về tới nhà để chia sẻ niềm vui với mẹ, với nó và với nhỏ Oanh. Hẳn mọi người sẽ ngạc nhiên ghê lắm. Cả Quý ròm và nhỏ Hạnh nữa, khi nhìn thấy ba con gấu bông cùng một lúc, hẳn tụi nó sẽ tưởng đây là chuyện cổ tích! À, phải rồi, mình sẽ bảo nhỏ Oanh tặng cho nhỏ Diệp em Quý ròm một con! Nhất định phải là như thế!

Tiểu Long vừa nghĩ ngợi vừa mỉm cười rảo bước vào nhà. Nó không hề hay biết hôm nay nó cười nhiều hơn mọi bữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-02-nhung-con-gau-bong>